

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De pseudo uitvinder

Nr 2126

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De pseudo Uitvinder

HOOFDSTUK I

DE GEHEIME SPELONK

Het was omstreeks negen uur in de avond, toen een fraaie, blauw gelakte auto, een superbe convertible, met een stoute zwaai Montagu Square kwam oprijden en stil hield voor een oud huis, maar dat met grote zorg onderhouden was, waarschijnlijk om geen al te schrille tegenstelling te vormen met de deftige herenhuizen van de fijne straat, over haar gehele lengte beschaduwd door de bomen in het brede plantsoen, dat er dwars doorliep.

Nog voor de herculisch gebouwde chauffeur zijn plaats achter het stuurwiel had kunnen verlaten, werd het portier van binnen geopend en twee heren stegen uit, de ene ongeveer veertig jaar oud, met een energiek getekend gelaat en doordringende grijze ogen, de andere wat jonger, kleiner en slanker, en met een rond, blozend gelaat en heldere, blauwe ogen.

De oudste der beide heren wendde zich tot de chauffeur en zei op gedemp-

te toon, alsof hij vreesde dat de weinige voorbijgangers hem zouden kunnen horen:

— Je hoeft niet terug te komen, James. Wij weten volstrekt niet hoe laat het kan worden.

— Denkt Mylord vanavond de auto nog nodig te hebben? vroeg de man achter het stuurwiel.

— Dat is zeer onwaarschijnlijk, James, antwoordde de andere. Je kunt, zoals gewoonlijk, tot elf uur wachten, maar als wij er dan niet zijn, kun je je ter ruste begeven.

Na deze woorden wendde hij zich tot zijn metgezel, die reeds de stoep van het huis had betreden, en de auto reed weg.

— Worden wij voor hedenavond verwacht? vroeg de jonge man op zachte toon, toen zijn metgezel zich bij hem had gevoegd.

— Dat geloof ik niet. Ik heb mijn komst tenminste niet vooruit aangekondigd. Maar wat doet dat er toe? Wees niet bang, dat men mij de toegang zal weigeren. Ik ken de gewoonten van de intimi van den huize en alles zal op rolletjes lopen.

— Ben je hierheen gegaan met bepaalde plannen? vroeg de jonge man verder.

— Volstrekt niet. Mijn geest is vanavond als een onbeschreven blad papier. Mochten de omstandigheden bij uitstek gunstig zijn om een slag te wagen, dan zal ik je daarvan wel bijtijds op de hoogte stellen.

— Hoe luidt je naam hedenavond?

— Ik ben graaf Cavendish.

— En wie ben ik?

— Als je bepaald op een naam gesteld bent, dan zult je Sir Charles Bickford zijn.

— Uitmuntend. Het is altijd prettig goed te weten, wie en wat je eigenlijk bent, hernam de ander lachend.

— Stil nu, want ik hoor reeds de schreden van de trouwe bediende van onze vriend en gastheer Harry Blunt, zei graaf Cavendish, die zoeven gebeld had, op fluisterende toon.

De straatdeur werd geopend, niet ge-

heel en al evenwel, doch niet verder dan een handbreedte, want de deur werd aan de binnenkant met behulp van een sterke koperen ketting vast gehouden.

In de opening verscheen het gelaat van een huisknecht, in een eenvoudige livrei gestoken, een man met een sluw, smal gezicht, waarin twee donkere ogen de beide bezoekers aandachtig opnamen.

Hij scheen een bijzonder goed geheugen te hebben, want bijna aanstonds zei hij op gedempte toon:

— Graaf Cavendish, wanneer ik mij niet vergis. Maar gij zijt niet alleen, graaf, zo voegde hij er aan toe, met een tamelijk wantrouwende blik op het gelaat van de jonge man, die wij de naam van Sir Charles Bickford hebben horen geven.

— Deze heer is een vriend van mij en ik sta voor hem in, gaf Cavendish te kennen.

— Treedt dan binnen, als ik u verzoecken mag, hernam de huisknecht, en hij lichtte de ketting van de deur en opende die zover, dat de beide bezoekers konden binnengaan.

Dadelijk werd de deur weer achter hen gesloten.

Nu stonden zij in een tamelijk smalle vestibule, verlicht door een elektrische lamp, die aan een vergulde ketting van de zoldering af hing. Aan weerszijden bevond zich een eikenhouten deur, door ouderdom zwart geworden.

Achter in de vestibule begon de zware eikenhouten trap, die naar de bovenverdiepingen leidde.

— Heeft mijnheer Blunt vanavond veel gasten, Jim? vroeg graaf Cavendish, die zich reeds van zijn hoed en overjas ontdaan had en deze aan de knecht overhandigde.

— Het schikt nogal graaf, antwoordde de bediende en tegelijkertijd trok hij met de vrije hand aan 'n dik wit koord, aan het uiteinde voorzien van een trekknop, en dat boven in de zoldering scheen te verdwijnen.

Een klein eind verder bevond zich nog een tweede koord, maar dit was vuurrood geschilderd.

— Waarvoor dienen die koorden? vroeg Sir Charles, terwijl de beide heren de trap bestegen, nadat zij hun overjassen aan Jim hadden toevertrouwd.

— Dat is heel eenvoudig, mijn waarde, antwoordde graaf Cavendish. Wanneer Jim aan het witte koord trekt, dan waarschuwt hij daarmee een collega op de eerste verdieping, dat alles in orde is en dat de bezoeker, die hij aanstonds voor zich zal zien, een habitué van het huis is. Toch mag de tweede bediende dan nog volstrekt niet de gast tot gids dienen, maar hij moet hem kalm aan zijn lot overlaten. Kent hij het geheim, zoveel te beter, kent hij het niet, des te erger voor hem. Maar het rode koord komt dadelijk uit in de speelzaal, welke wij zo aanstonds zullen betreden, en brengt daar een schel in beweging, op wier waarschuwend geluid dadelijk alle maatregelen worden genomen, om het karakter van speelzaal geheel aan het vertrek te ontnemen. De speeltafel met de roulette verdwijnt als bij toverslag in de vloer, de kaarten worden in een bak geworpen, die zichtbaar wordt in de muur en dadelijk weer verdwijnt, en alle spelers moeten zorgen, dat zij al het geld, dat voor hen ligt, in hun zakken laten verdwijnen.

— Heeft er wel eens een inval van de politie plaats gehad?

— Driemaal, maar steeds tevergeefs, Jim was op zijn post en wist steeds ter rechter tijd aan het rode koord te trekken dat, zoals gijzelf zult hebben gezien, goed verborgen is.

De beide heren waren nu op de eerste verdieping aangekomen, en dadelijk trad hen een tweede bediende tegemoet, in een rode livree gestoken, die hun naam vroeg en hen toen eenvoudig aan hun lot overliet.

Maar graaf Cavendish scheen hier goed de weg te kennen.

Hij wenkte zijn metgezel en beiden gingen door de brede gang, die zich nu voor hen uitstreekte.

Vervolgens traden zij een smallere dwarsgang binnen en daarop klopte de

graaf op eigenaardige wijze op een witgelakte, hoge deur.

Daarachter werd enig gerucht hoorbaar en schreden naderden.

Ook hier werd de deur op een kier geopend en het hoofd van een eerwaardige butler verscheen, een man met sneeuwwit haar, dikke hangwangen en een vollemaansgezicht.

Ook deze cerberus zag dadelijk met wie hij te doen had.

Er verscheen een soort grijs op het dikke gelaat van de butler, toen hij de deur verder opende en de bezoekers binnen liet.

— Deze heer is ongetwijfeld een vriend van u, graaf, voor wie gij volkomen instaat? vroeg hij met 'n schuinse blik op de metgezel van graaf Cavendish.

— Volkomen, antwoordde deze.

— Dan is alles in orde en ik zal u niet lastig vallen met de gewone formaliteiten.

Hij stak de kamer, waar de drie mannen zich thans bevonden, en waar zeer weinig meubelen stonden, in haar gehele lengte over en trad toe op een in het behangsel verborgen deur, de toegang voor de goede bekenden van de heer des huizes.

De butler opende deze deur met behulp van een grote sleutel, die hij uit zijn zak haalde en liet de beide heren met een diepe buiging binnengaan.

Zij stonden in de speelzaal.

Het was een schitterend verlicht vertrek, zeker het grootste van het gehele huis.

Het had drie ramen, waarvoor dikke gordijnen hingen.

In het midden van het vertrek, bijna een zaal, stond een grote speeltafel, waar baccarat, trente-et-un, Rouge-et-Noir en een ander, inheems hazardspel gespeeld werd.

Langs de wanden stonden kleine tafeltjes, geschikt voor vier tot acht personen, en waar tegen hoge inzetten werd kaart gespeeld.

Bijna al deze tafels en ook de grote speeltafel in het midden waren bezet.

En toch hoorde men bijna niet spreken in dit vertrek.

Alleen klonk op geregelde tijden de eentonige stem van de croupier:

— Mesdames et messieurs, faites vos jeux, rien ne va plus.

Het enige andere geluid dat vernomen werd, was het knisteren van de bankbiljetten en het geklater van het goud.

Onbewegelijk, met starre, bleke gezichten zaten de spelers naar het rollen van de ivoren kogel te kijken, die met een helder tikkend geluid langs de koperen pennetjes liep, aan de rand van de draaischijf der roulette geplaatst. Pas wanneer de kogel stil lag en de croupier met een onverschillig gezicht, met behulp van zijn houten harkje het goud en het bankpapier met onbegrijpelijke handigheid aan de winnaars had toegeschoven, kwamen de lichamen in beweging en ontspanden zich de schier verstijfde trekken.

Enige ogenblikken waren de beide vrienden dicht bij de deur blijven staan.

Nu kwamen zij langzaam naderbij, ogenschijnlijk om zich te vergewissen of er in de nabijheid van de roulette nog een plaatsje viel machtig te worden, maar eensklaps trad hun een kort, dik mannetje in de weg, handenwrijvend en met een vette glimlach op zijn taanleurig gelaat.

Het was Harry Blunt, de eigenaar van het huis en de oprichter van de clandestine speelclub.

Zijn vingers waren met ringen overladen en het viel hem maar al te goed aan te zien, dat zijn beroep hem geen windeieren legde.

— Het doet mij genoegen, dat ge weer eens een kijkje komt nemen, graaf, zei Blunt met een grijns op het gezicht, die al zijn grote, gele tanden ontblootte. Ik meende reeds dat wij niet meer het genoegen zouden hebben u hier te zien.

— Op reis geweest, mijnheer Blunt, antwoordde de Graaf, tamelijk uit de hoogte. Het komt mij voor, dat het vanavond bijzonder druk is.

— Alle leden zijn present, graaf, antwoordde de speelhuishouder handenwrijvend. En ik verheug mij daarin,

niet alleen voor mijzelf, maar ook omdat ik aan fijne lieden, die van een verzetje houden, de gelegenheid bied tot een onschuldig vermaak.

Graaf Cavendish scheen een scherpe opmerking op de lippen te hebben, maar hij hield haar voor zich en zei onverschillig:

— Gij zult wel gelijk hebben. Zijn er veel nieuwe leden gekomen sedert ik hier voor de laatste maal bij u was?

— Ongeveer tien! Ik ben een weinig voorzichtig geworden, ziet gij!

— Heel verstandig van u. Wie is die eenvoudig geklede man, met dat grijze haar en dat bleke gelaat, die daar aan de roulettetafel zit, dicht bij het bord?

Blunt wendde zijn blik in de aangeduide richting, kneep even zijn ogen tot een nauwe spleet om beter te kunnen zien en zei toen schouderophalend en met iets van medelijden in zijn stem:

— Dat is een zekere Douglas Hammersford. Hij is hier nu voor de derde maal.

— Dan is hij zeker heel rijk?

— Ik weet niet wat gij rijk noemt, graaf, maar ik zou, geloof ik, niet graag met die man ruilen. Hij is een geleerde.

— Een geleerde? Ja waarlijk, daar lijkt hij het meest op, hernam graaf Cavendish peinzend.

Hij had zijn metgezel toegewent en beiden begaven zich naar de speeltafel zonder zich verder te bekommeren om Blunt, die zijn weg naar de deur voortzette, teneinde eigenhandig voor nieuwe consumptie te gaan zorgen.

Veel keus hadden de gasten overigens niet, want men kon in het huis alleen champagne en zeer dure Franse wijn krijgen, benevens sigaren van 'n kwart pond sterling het stuk en waarop de waardige Blunt zeker meer dan twee honderd procent verdiende.

De beide vrienden hadden nu de tafel bereikt.

Juist had de croupier zijn «Rien ne va plus» uitgeroepen.

Hij bracht met de linkerhand het rad van de roulette in snel ronddraaiende beweging.

De kogel danste als razend langs de nageltjes... lag eindelijk stil...

Met dezelfde machinale beweging begon de croupier het geld, op het bord geplaatst, te verdelen.

Toen liet zich een kreunende zucht horen...

Zij werd geslaakt door de man, door Blunt zo schamper een geleerde ge-

noemd. Zijn gelaat was spierwit en zijn ogen hadden een glazige glans.

Zijn gebalde vuisten lagen op het groene laken, waarmede de speeltafel bespannen was, en trilden hevig.

Het hoopje geldstukken, dat zoeven nog voor hem had gelegen, was verdwenen.

HOOFDSTUK II

DE SMARTEN VAN EEN UITVINDER

Hammersford stond wankelend op, zich met beide handen aan de rand van de tafel steunend en dadelijk werd zijn plaats ingenomen door een andere speler, die slechts op deze gelegenheid bleek te hebben gewacht.

Niemand scheen ook maar een ogenblik acht te slaan op de grijsaard, die zich strompelend verwijderde van de onheilbrengende tafel, die zoeven zijn ganse fortuin moest hebben opgeslokt.

Ja toch, graaf Cavendish en zijn metgezel, Sir Charles Bickford, hadden hem niet uit het oog verloren en nu gaf de graaf de jonge man een wenk, die niet te misduiden viel.

De beide heren bemoeiden zich verder niet met de speeltafel, maar wijdden hun aandacht alleen nog maar aan de oude man, die zoeven wankelend en met beide handen de muur betastend, de speelzaal had verlaten.

Zij zagen hem echter niet meer.

Blijkbaar had hij zich reeds in de vestiaire begeven, om daar zijn overjas en hoed te gaan halen.

Maar toen zij zelf de vestiaire bereikten, was ook daar de man met het grijze haar nergens te bespeuren.

Wel kwam Jim dadelijk naar voren, die blijkbaar niet weinig verbaasd was, dat hij de schatrijke graaf reeds zo spoedig zag heen gaan.

Hij wilde blijkbaar iets vragen, maar graaf Cavendish voorkwam hem, door hem bij de arm te grijpen.

— Waar is die oude heer gebleven, Hammersford heet hij, geloof ik, die hier zoeven zijn goed heeft gehaald? vroeg hij.

— Ik heb in het geheel niets gezien, antwoordde Jim verbaasd. Gij moet u vergissen. Hammersford moet zich nog boven in de zaal bevinden.

— Is er geen tweede uitgang, waardoor hij vertrokken kan zijn?

— Zeker, en ik zeg niet, dat hij daar geen gebruik van heeft gemaakt, maar dan moet hij zonder overjas en hoed zijn heen gegaan. Een geleerde is wel eens verstrooid, heb ik horen zeggen, maar...

Graaf Cavendish liet hem niet uitspreken, maar beval kortaf:

— Hoed en overjas, vlug wat.

Blijkbaar niet gewend aan deze wijze van optreden van de graaf haastte Jim zich aan die opdracht te voldoen.

— Op welke straat komt die tweede uitgang uit? vroeg de graaf, terwijl hij haastig zijn jas aanschoot, zonder gebruik te maken van de hulpvaardige Jim.

— In een doodlopende steeg, die aan het andere uiteinde op Georgestreet uitkomt, graaf, antwoordde Jim, die van dit gevraag niet veel begreep.

Maar hij was toch niet te verwonderd om niet haastig toe te grijpen, toen de bezoeker en diens vriend hem een geldstuk in de hand drukten.

De beide vrienden verlieten nu haastig het clandestine speelhof en liepen Montagu Square ten einde, totdat zij de Georgestreet bereikt hadden, nauwelijks enige minuten later.

En bijna dadelijk zagen zij Hammersford voor hen, die juist de steeg uit kwam, blootshoofds en zonder jas, zonderlinge bewegingen met de armen makend, en blijkbaar in het geheel geen acht slaand op de voorbijgangers, die hem met verbaasde blikken nastaarden.

Nu en dan stond de oude man een ogenblik stil, schudde het hoofd en ging weer verder, blijkbaar onbewust van de weg die hij volgde.

Hij stak de Edgeware Road dwars over en het mocht wel een groot toeval heten, dat hij daarbij niet tienmaal ondersteboven werd gereden in het drukke verkeer, waarop hij de Cambridgestreet in ging, Albionstreet volgde en ten slotte Hyde Park bereikte.

Hij scheen zich even te bedenken op de hoek van het prachtige park en ging toen het monumentale hek binnen.

En nog altijd werd hij gevolgd door graaf Cavendish en Sir Charles Bickford, die hem geen seconde uit het oog verloren hadden.

Hammersford ging dadelijk op een bank toe, liet er zich op neervallen en begroef het gelaat in de handen.

Maar nog voor de beide vrienden hem hadden kunnen bereiken, was hij weer opgesprongen en ijlde nu in de duisternis van het park verder.

— Kom mee, Charles, zei de oudste der beide heren op gedempte toon. Ik vrees, dat de ongelukkige zinneloos is van wanhoop, hij loopt juist op de Serpentine toe!

Inderdaad volgde Hammersford het brede pad dat naar de fraaie, diepe vijver voerde, die de naam van Serpentine draagt.

De beide mannen kregen Hammersford pas weer in het oog, toen hij aan de oever van de als zwart marmer glanzende vijver stond, op een paar passen afstand van het lokkende water.

Hij stond daar onbewegelijk, als uit steen gehouwen.

Toen stak hij met een plotseling gebaar van wanhoop beide armen in de lucht, deed een paar wankelende stappen...

Maar juist op het ogenblik, dat hij zich in het water wilde storten, greep een krachtige hand hem bij de schouder en trok hem met zachte drang van de stenen rand van de vijver terug.

Als versuft wendde Hammersford zich om en keek half wezenloos in twee ernstige, grijze ogen, die hem bestraffend schenen aan te zien.

Toen vroeg hij op schorre toon:

— Wie zijt gij, mijnheer, wat wilt gij van mij?

— Wie ik ben, doet er niet toe; ik wil u weerhouden van een stap, die veel kan bederven en nimmer iets kan goed maken, luidde het op zachte, maar dringende toon gegeven antwoord. Zeg mij, wat u bewoog tot deze wanhopige daad en ik ben bijna zeker, dat ik u zal kunnen helpen, en dat niet alleen met goede raad, die meestal een weining al te goedkoop is.

Hammersford keek nogmaals naar de doordringende, grote ogen, met hun staalgrijze glans en sloeg toen eensklaps beide handen voor het gelaat, terwijl hij in een droog, krampachtig snikken uitbarstte.

Graaf Cavendish gaf zijn metgezel een wenk en beiden geleidden de ongelukkige naar een bank in een nauwe laan, die langs de vijver liep.

De twee vrienden lieten Hammersford op de bank plaats nemen en toen het snikken een weinig bedaard was, begon graaf Cavendish opnieuw :

— Zeg mij nu oprecht, hoe gij er toe kwaamt, een einde aan uw leven te willen maken. Gij kunt mij vertrouwen, evenals mijn vriend en ik wil het u een weinig gemakkelijk maken, een gedeelte weet ik reeds, gij zijt hierheen gekomen na in een geheime speelclub al uw geld te hebben verspeeld.

Hammersford hief snel het hoofd op en keek de spreker verschrikt, bijna ontzet aan.

— Hoe, gij weet... stotterde hij hees.

— Ik weet het, want wij beiden waren daar ginds en hebben u gade geslagen, toen de croupier met onverschillig gebaar al uw geld naar zich toeharkte, alsof het niet meer was dan slijk. Wij hebben de indruk waargenomen, welke dit verlies op u maakte, wij hebben u gezien, hoe gij het huis verliet, zonder zelfs om hoed of jas te denken, en wij zijn u gevolgd tot hier, waar wij juist bijtijds kwamen om u te weerhouden van uw overijlde stap...

— En weet gij wel zeker, dat gij aldus goed hebt gehandeld, mijnheer? vroeg Hammersford op bittere toon. Weet gij, of het niet veel beter geweest zou zijn, indien ik thans op de bodem van de vijver lag, in stede van hier te zitten, zonder geld, zonder hoop op de toekomst, zonder enige kans, om de droom van mijn leven te verwezenlijken? Hoe kan ik u danken voor uw tussenkomst, nu het leven voor mij volstrekt geen waarde meer heeft?

— Ik wens uw dank niet, hernam de ander op zachte toon. Maar misschien gelooft gij toch wel een weinig openhartigheid aan mij verschuldigd te zijn. Ik herhaal u, dat ik u misschien zou kunnen helpen! Tenzij... tenzij ik u voor een beroepsspeler zou moeten houden; in dat geval vrees ik dat geen hulp

u kan baten... want dan lijdt gij aan een hartstocht, die ongeneeslijk is.

Hammersford schudde langzaam het hoofd en zei op treurige toon :

— Het was vanavond de vierde keer, dat ik in dat vervloekte huis kwam, mijnheer. Ik kwam er om op gemakkelijke en snelle wijze veel geld te verdienen!

Graaf Cavendish schudde het hoofd en keek Hammersford strak aan, om op diens gelaat te lezen, of hij in ernst sprak.

Toen vroeg hij :

— Ik wil niet onbescheiden zijn, maar wat wilt gij dan met dat zo gemakkelijk gewonnen geld doen?

— Luister, mijnheer. Ik stel vertrouwen in u! Dat hebt gij minstens wel aan mij verdient door uw daad van zoeven. Ik wilde dat gewonnen geld hebben, om proeven te kunnen nemen. Ik ben uitvinder; o, geen utopist, geen dromer, geen kwakzalver, ik bezweer het u. Ik heb geruime tijd gestudeerd in de chemie op de universiteit te Oxford, en er zijn enige leerboeken van mijn hand verschenen, die met veel succes in ons land gebruikt worden. Ik zeg u dit alles om u te bewijzen, dat gij geen beuzelhaan voor u hebt, een van die liefhebbers, die menen, dat zij de wereld kunnen redden door hun fantastische uitvindingen. Maar ik geloof stellig, dat ik de mensheid een goede dienst zou bewijzen, indien ik er slechts in zou kunnen slagen, mijn proeven op grote schaal te herhalen, waar ik tot dusver slechts met kleine modellen kon werken.

— Ik denk er niet aan, mij in uw geheimen te dringen, hernam graaf Cavendish op deelnemende toon, maar zoudt gij mij niet willen zeggen, op welk gebied zich uw uitvinding beweegt?

— Daarvan maak ik volstrekt geen geheim, mijnheer, antwoordde Hammersford. Ik heb een middel gevonden om vloeibare lucht met betrekkelijk geringe kracht te condenseren, dat wil zeggen, tot blokken te vormen, die met heel wat minder gevaar vervoerd zouden kunnen worden dan de stalen cilindren met dik-

ke wanden, waarin men tegenwoordig de vloeibare lucht vervoert.

— En zijn uw eerste proeven op dit gebied geslaagd? vroeg hij vol belangstelling.

— Volkomen, mijnheer, maar ik wil u niet verzwijgen, dat die proeven mij zeer veel geld hebben gekost en dat ik er mijn gehele fortuin aan heb opge maakt, dat intussen niet zeer groot was. Maar om de proeven op grotere schaal te kunnen herhalen, hetgeen volstrekt noodzakelijk is, om de uitvinding aan de dagelijkse practijk te kunnen toetsen, had ik een bedrag van drie duizend pond sterling nodig. Ik begon met die som links en rechts ter leen te vragen; niemand luisterde naar mij. Ik geloof nu wel, dat men mij voor gek versleet, ... denk eens aan, lucht tot blokken te persen, het was immers onmogelijk, om kort te gaan, ik zag spoedig in, dat ik wel genoodzaakt zou zijn, alles alleen te doen, maar hoe moest ik aan het nodige geld komen. Ik bezat slechts een zeer gering bedrag aan contanten. De rest was opgegaan aan de proefnemingen, waarover ik u zoeven sprak.

Hammersford hield even op om zijn voorhoofd af te wrijven en vervolgde toen:

— Na lange aarzeling besloot ik het geld, waaraan ik eigenlijk toch niets had, vruchten te doen afwerpen, ik wilde er mee spelen. Toevallig kende ik iemand, die veel in een geheim speelhuis kwam, hetzelfde waar ge mij hedenavond verrast hebt. Ik verzocht hem, mij te introduceren. In het eerst lachte hij mij uit, want hij was op de hoogte van mijn geldelijke positie en hij wist zeer goed, dat men daar om hoge bedragen speelde. Ik hield echter aan en tenslotte gaf hij toe, schouderophalend en blijkbaar in de mening, dat ik niet goed bij mijn verstand was.

De oude man zuchtte diep en ging toen voort:

— In de aanvang leek het fortuin mij toe te lachen. Ik won op een enkele avond bijna twee duizend pond sterling. Gij kunt u niet voorstellen in welk een toestand ik mij bevond.

— Ik geloof het haast wel, zei graaf Cavendish op zachte toon, en het overige kan ik mij ook wel inbeelden. De kans keerde, gij trachtte hardnekkig de nukkige godin van het geluk wakker te maken en hedenavond hebben wij het slot van die ongelijke strijd beleefd. En dat om drieduizend pond, omdat er blijkbaar niemand te vinden was, schrander genoeg om in te zien, dat hij, door u dat bedrag onder bepaalde voorwaarden te lenen, binnen enkele maanden die som honderdvoudig terug kon ontvangen.

Hammersford wendde langzaam zijn gelaat naar dat van de spreker, alsof hij zich wilde vergewissen, dat hij niet voor de gek gehouden werd.

Toen barstte hij uit:

— Dus... gij gelooft aan mijn uitvinding, mijnheer? Gij denkt, dat het uitvoerbaar is, wat ik gedaan heb? Gij meent niet met een dwaas te doen te hebben? O, hoe dank ik u daarvoor.

— Dat is volstrekt niet nodig, mijn waarde heer Hammersford, hernam graaf Cavendish. Ik doe als amateur ook een weinig aan chemie. Ik zou u Jus willen verzoeken er nimmermeer over te spreken, als ik u thans het voorstel doe, u het nodige bedrag te lenen als renteloos voorschot en met geen ander beding, dan dat gij mij op de hoogte houdt van de vorderingen uwer proeven.

Dit was bijna teveel voor de arme man, die zo eensklaps van de vreselijkste wanhoop werd opgevoerd tot een blijdschap, welke hij niet meer meende te zullen beleven.

Hij begon over het gehele lichaam te trillen, greep plotseling de hand van graaf Cavendish en voor deze het had kunnen verhinderen, had hij ze aan zijn lippen gebracht.

— Zeg mij toch uw naam, stamelde Hammersford in vervoering, opdat ik u dank zal kunnen zeggen en uw naam zal kunnen zegenen! Gij weet niet wat dit voor mij betekent! Gij weet niet dat het mijn levenswerk is, dat nu wellicht voltooid zal worden!

— Ik herhaal u, dat mijn naam er niets toe doet, hernam de graaf glimlachend. Laat ons aannemen, dat ik een zonderling ben, die dergelijke dingen liever in het geheim doet. Sta nu op, dan zullen wij u naar huis begeleiden. De uwen moeten wel zeer in ongerustheid verkeren omtrent uw wegblijven!

Er voer een schok door het lichaam van de oude man.

— Gij herinnert mij aan mijn plicht, die ik bijna verzaakt had, zei hij op gedempte toon. Mijn familie is zeer klein. Ik had slechts een broeder, en hij is reeds op jeugdige leeftijd gestorven, gelukkig misschien... Ik heb zijn enig kind aangenomen, en zij weet niet beter of ik ben haar vader. Mocht zij haar ooit zien, laat haar dan in die waan, dat smeeek ik u!

— Dat beloof ik u, antwoordde graaf Cavendish zacht. Hoe oud is zij nu?

— Alice is juist dezer dagen negentien jaar geworden, mijnheer.

De drie mannen waren onder het spreken het park weer uitgegaan en graaf Cavendish riep een juist passerende taxi aan.

— Het adres? vroeg hij de uitvinder.

— Whitcomb Street, 87.

De chauffeur trok een bedenkelijk gezicht, want de genoemde straat was een heel eind uit de buurt, maar een goudstuk, hem snel door graaf Cavendish in de hand gedrukt, deed wonderen.

— Stap dan snel in, zei de graaf. Morgenochtend om elf uur kom ik bij u, tenelnde een en ander met u te regelen. De zaak met de chauffeur is reeds in orde, gij hebt u om niets meer te bekommeren!

En met vriendelijke drang duwde hij de oude man in de auto en sloot het portier.

Een ogenblik bleven de beide heren het voertuig nakijken.

Toen greep de jongste de hand van zijn vriend en drukte die met kracht.

— Dat was mooi van je, Edward, zei hij aangedaan, maar waarom heb je hem toch je naam niet genoemd?

— Omdat het niet geheel en al zeker is, mijn waarde, of die brave man wel een weldaad zou hebben aangenomen van Lord Edward Lister, alias John Raffles, luidde het op spottende, bittere toon gegeven antwoord.

Ja, de man, die zonder zich een ogenblik te bedenken drie duizend pond sterling had toegezegd aan een uitvinder, die hem een half uur geleden geheel en al onbekend was, graaf Cavendish, was niemand anders dan John Raffles, de lang door Scotland Yard gezochte Grote Onbekende.

En naast hem stond zijn trouwe vriend, Charles Brand, alias Sir Charles Bickford, de ogen vochtig blinkend van aandoening.

HOOFDSTUK III

EEN PIJNLIJKE ONTDEKKING

Raffles was er de man niet naar een eenmaal gedane belofte niet gestand te doen.

De volgende ochtend, klokslag elf uur, stapte hij uit een taxi, die hem naar het huis in de Whitcombstreet bracht, waar Douglas Hammersford met zijn nichtje woonde, dat in de oude, in zichzelf gekeerde man haar vader zag.

Hij vond er een kamer, die dadelijk de zorgzame hand van een vrouw verried.

Alice was een bevallig meisje, met dik blond haar, donkere ogen en een fijn gevormd gezichtje, blank als de bloesems van een appelboom.

Raffles maakte zo spoedig mogelijk een einde aan de dankbetuigingen van Hammersford en zijn aangenomen dochter en begon op zakelijke toon te spreken over het onderwerp, dat hem hierheen had gevoerd.

Hij had een klein pak bankbiljetten uit zijn binnenzak gehaald en legde dit op de tafel, met de woorden:

— Ziehier het benodigde bedrag om uw proefnemingen voort te zetten, mijnheer Hammersford. Mocht het niet voldoende zijn, dan laat gij dit weten aan Lord William Aberdeen, Cromwellstreet 43.

— Wat! Gij zijt dus de bekende philanthroop, wiens naam in geheel Londen met zoveel eerbied genoemd wordt? riep de uitvinder opgewonden uit. Maar gij legt hier een zeer hoog bedrag voor mij neer, Mylord, hoe kunt gij weten, of ik u niet bedrieg, welke waarborgen

moet ik u geven, dat gij tenminste overtuigd zijt van mijn goede trouw?

— Wees niet bezorgd, mijn waarde Hammersford, zei Raffles glimlachend. Ik ben zo vrij geweest, vóór ik hier kwam, enige inlichtingen in te winnen.

— Dus, gij zijt er van overtuigd, dat ik geen beroepsspeler ben? vroeg Hammersford.

— Dat ben ik, antwoordde Raffles. Mocht ik mij intussen vergissen, des te erger voor mij. Ik zou er slechts een bittere ervaring te meer door hebben opgedaan.

— Ik zweer u, dat ik van deze dag af nooit meer een kaart zal aanraken, nooit meer aan de speeltafel zal plaats nemen, riep Hammersford opgewonden uit.

— Dat hoop ik van ganser harte, mijn waarde Hammersford, hernam de Grote Onbekende.

Hij stond op en vervolgde:

— En zo woont ge hier dus geheel alleen met uw... dochter?

— Geheel alleen, Mylord. Ik zei u reeds, dat ik geen familieleden meer heb. Mijn broeder is jong gestorven...

Terwijl hij dit zei had de uitvinder een schuwe blik op zijn nicht geworpen, waarvan Raffles pas later de werkelijke betekenis zou begrijpen...

Deze had het jonge meisje de hand gedrukt en zei nu op warme toon:

— Ik ben zeker, dat uw vader in zijn pogingen zal slagen, Miss Alice. Staat gij hem daarbij trouw terzijde, even trouw als ge tot nu toe gedaan hebt.

— Daarvan kunt gij zeker zijn, Mylord, zei het meisje, met tranen van ontroering in de ogen. Dank zij u zal zich nu een heerlijke toekomst voor ons openen.

— Wilt gij tenminste mijn berekeningen, mijn projecten niet zien, Mylord? vroeg Hammersford op dringende toon. Ik weet nu dat ge belang stelt in deze tak van wetenschap, de chemie. Gij moet kunnen beoordelen, of ik een fantast ben of niet. En voor Raffles iets kon zeggen, had hij zijn bureau geopend en nam er nu enige papieren uit, welke hij voor Raffles uitspreidde.

Deze boog zich over de formules heen, bekeek aandachtig de plannen, en zei na enige tijd, terwijl zij zich weer oprichtte en zijn hand op de schouder van de uitvinder legde:

— Ik heb er genoeg van gezien om te begrijpen, dat gij zult slagen, mijn waarde Hammersford. Laat mij vooral weten, wanneer uw toestellen gereed zijn om de proeven in het groot te herhalen. Ik ben er van overtuigd, dat zij moeten slagen. Dezer dagen vertrek ik naar het buitenland, maar mijn correspondentie wordt mij achterna gezonden en ik zal niets liever doen, dan persoonlijk aanwezig zijn bij uw proefnemingen.

— Ik hoop, dat ik u reeds over een week daartoe kan uitnodigen, Mylord, zei Hammersford.

— Dan blijft mij niets anders over, dan afscheid van u te nemen, hernam Raffles, terwijl hij de chemicus de hand drukte en een buiging maakte voor het jonge meisje, dat bleek van ontroering en blijdschap op enige afstand was blijven staan.

En voor de overgelukkige Hammersford nog iets had kunnen zeggen, had Raffles het vertrek reeds verlaten en haastte hij zich de trappen af naar de straat, waar hij spoedig een taxi vond, die hem weer naar het fraaie huis in de Cromwellstreet terugbracht, waar hij sedert enige jaren met Brand woonde, onder de naam van Lord William Aberdeen.

De jonge man wachtte op hem in de rookkamer, waar hij zich de tijd verdreef met het doorbladeren van enige tijdschriften.

Hij sprong dadelijk op, zodra de deur openging en vroeg op belangstellende toon:

— Wel, hoe gaat het met onze vriend Hammersford?

— Dat kun je wel begrijpen! De man was overgelukkig.

— Heb je zijn nicht gesproken?

— Ja, zij was thuis. Een allerliefst jong meisje, dat het zonnestraaltje van zijn armelijke woning moet zijn.

— Ze vormt immers zijn gehele familie?

— Ja. Ik geloof, dat hij ongehuwd is gebleven. Er zijn tenminste geen kinderen, dat is zeker. Nu, wij moeten maar hopen, dat onze man, zoals hij beloofd heeft, geen kaart meer aanraakt en hard aan het werk gaat.

— Maar Edward, hij heeft nu immers in het geheel geen reden meer te spelen, riep Brand uit. Hij deed het immers slechts om aan geld voor zijn kostbare proefneming te komen!

— Ongetwijfeld, hernam Raffles op ernstige toon. Maar wie zich eenmaal in de klauwen van de speelduivel heeft bevonden...! Nu, wij willen er het beste van hopen. In ieder geval zal Hammersford het thans aan zichzelf te wijten hebben, wanneer hij niet slaagt in zijn levenswerk. En nu over iets anders gesproken, Charles. Je kent mijn plan, om dezer dagen naar Brussel te vertrekken en daar de voorbereidselen te treffen voor een kleine onderneming, welke, indien zij slaagt, een aanzienlijke som geld in onze handen moet brengen, welke thans nutteloos rust in de brandkast van een schatrijke woekeraar. Het zal een zaak van lange duur zijn, en voorlopig kunnen wij niets anders doen, dan onze strikken te spannen en daarginds het terrein eens te verkennen, alvorens de slag te wagen.

— Je kunt ieder ogenblik over mij beschikken. Wanneer wil je vertrekken?

— Overmorgen! Schikt je dat?

— Voortreffelijk! Ik ben juist bezig aan het opmaken van mijn maandelijksse kasstaat, en daar ben ik morgen mee klaar.

— Een belangwekkend werkje. Je bent een voortreffelijk beheerder van mijn geldmiddelen. Op hoeveel schaat je mijn vermogen op dit ogenblik?

— Mijn hemel, Edward, ik zou een halve middag nodig hebben om je dat precies voor te rekenen, riep Brand lachend uit. Je fortuin is immers over de gehele wereld verspreid! Maar als je een bepaald cijfer wenst, ik taxeer je vermogen, de onroerende have inbegrepen, op ongeveer zes millioen pond sterling.

— Een groot bedrag, zei Raffles peinzend. En toch, het is niets, als ik bedenkt, wat er nodig zou zijn, om slechts een gering gedeelte te lenigen van de nood, die alleen in mijn vaderland heerst.

Raffles had dit op half gedempte toon gezegd, het hoofd op de borst genijgd, de handen tot vuisten gebald.

Daarop maakte hij een beweging als schudde hij iets van zich af en hernam op geheel andere toon:

— Wij zeggen dus dat wij overmorgen op reis gaan, teneinde maatregelen te nemen opdat mijn fortuin nog wat vermeerderd worde! Het kan niet groot genoeg zijn, Charles.

— Zullen wij Henderson, je trouwe chauffeur meenemen, die je reeds zo menigmaal dapper ter zijde heeft gestaan?

— Dat is volstrekt niet nodig, Charles, om deze eenvoudige reden, dat wij in het geheel geen gevaar lopen. Wij behoeven niets anders te doen, dan onze mijnen te graven, dat is alles.

Er waren bijna tien dagen verlopen, sedert dit korte gesprek plaats had. Raffles en Brand hadden zich op de afgesproken dag ingescheept op de boot, welke hen over het Kanaal bracht, en bereikten de Belgische hoofdstad, zonder enig bijzonder voorval.

Zij verrichtten daar wat ze te doen hadden, tot voldoening van Raffles en keerden op de achtste dag na het vertrek weer naar Engeland terug.

Ditmaal echter zouden zij de reis van Oostende af maken.

Het was een heerlijke avond en daar de boot, die hen weer over het Kanaal zou voeren, pas de volgende ochtend zou vertrekken, maakten de beide vrienden een wandeling langs de schone wandelpaden, die Oostende tot een der fraaiste badplaatsen ter wereld maken.

Raffles en Brand waren nu het Casino genaderd, gingen er voorbij en bereikten de monumentale speelzaal, waar de Ivoren kogel lustig danste en rolde.

— Kom, laten wij eens naar binnen gaan en een kijkje nemen, zei Raffles, die was blijven stilstaan en een ogenblik de chic geklede dames en heren gadesloeg, die de brede trappen van het speelpaleis bestegen. Daar binnen kunnen wij de mens op zijn onvoordeligat zien.

De beide vrienden traden binnen.

Zij schreden door de marmeren vestibule, pronkerig en overladen door haar uitbundige weelde en traden de speelzaal binnen, helder als de dag verlicht door een groot aantal elektrische kronen.

De speeltafel was zo goed als geheel bezet, en daarom heen verdrongen zich tal van nieuwsgierigen.

Brand keek een ogenblik aandachtig toe, toen hij zich plotseling bij de arm voelde grijpen.

Hij wendde zijn gelaat naar Raffles en keek in diens grijze ogen, waarin nu smart, verontwaardiging en verbazing te lezen waren.

— Wat is er? vroeg de jonge man op zachte toon.

— Kijk daar eens, naar de speeltafel, die man op drie plaatsen van de croupier, zie, hij zal juist opstaan, na zijn winst naar zich toe te hebben gehaald.

Brand wendde zijn blikken in de aangeduide richting en had moeite een kreet van verrassing en afschuw te weerhouden.

Daarginds zat Douglas Hammersford. Zijn gelaat vertoonde nog de opwinding van het spel.

Het was bleek en de trekken waren slap, terwijl de ogen koortsachtig schitterden.

Hij was in rok gekleed, maar het was maar al te duidelijk te zien, dat hij aan dit kledingstuk niet gewend was en waarschijnlijk meestal een witte werkfjas droeg.

Niet zonder moeite baande hij zich 'n weg door de dichte rijen belangstellenden, die zich om de speeltafel verdrongen.

Hij begaf zich naar de kas, waar hij zijn gewonnen fiches tegen contant geld inwisselde. Toen stond hij stil, haalde de bankbiljetten uit zijn zak, die als een verfrommeld bundeltje te voorschijn kwamen, streek ze glad, scheen ze met de blik te strelen, telde ze en stak ze daarop in zijn portefeuille.

Vervolgens verliet hij de speelzaal en liet zich neervallen op een eenzame bank op het heerlijke, beschaduwde terras.

Toen hij de blik weer ophief keek hij recht in het bleke, strakke gelaat van zijn weldoener.

Hij scheen even te schrikken, keek toen van Raffles naar Brand, die naast hem stond en vroeg op schorre toon:

— Wie zijt gij mijnheer en waarom kijkt gij mij zo doordringend aan? Ik geloof niet, dat ik de eer heb u te kennen!

— Zo, dus niet alleen hebt gij uw plechtige belofte gebroken, begon Raffles op strenge toon, maar gij durft zelfs zo ver gaan, mij niet meer te willen kennen! Het is dus uitgekomen, zoals ik in Londen reeds vreesde, Douglas Hammersford. De speelduivel heeft u weer in zijn macht gekregen, en dat, nadat daar ginds een fortuin letterlijk voor het grijpen ligt. Gij behoefde niets te doen, dan uw uitvinding rendabel te maken met het geld, hetwelk ik u verschafte, en gij zoudt binnen korte tijd schatrijk zijn geworden en in stede daarvan trekt gij hier heen, naar de stad van het spel en het lichtzinnig vermaak,

gij zet u aan die vervloekte speeltafel en gij loopt de kans, dat gij niet alleen niet wint, maar dat gij ook het geld verliest, dat u moet dienen om uw plan ten uitvoer te brengen. Plannen, welke u in korte tijd tot een rijk man moesten maken.

Hammersford had Raffles eerst met 'n blik van verbazing, daarna met neergeslagen ogen, blijkbaar zeer verlegen, aanhoord.

Hij schoof onrustig op zijn bank heen en weer en mompelde iets onverstaanbaars.

Raffles keek met minachting en tevens met medelijden op hem neer en vervolgde hoofdschuddend:

— Ik vrees, dat gij voor goed verloren zijt, Hammersford! Een man, die in uw omstandigheden nog een kaart aanraakt, of zich nog eenmaal aan de roulette zet, die is het niet waard, dat men naar hem omziet. Wat de drie duizend pond sterling betreft, welke ik u geleend heb, om uw proeven op grote schaal te kunnen voortzetten, ik zal ze maar als verloren beschouwen, en als een oninbare post boeken, foei, dat een man op uw jaren niet sterker kon zijn.

— Mijnheer... ik verzeker u... het was sterker dan ik, hernam Hammersford nu op klagende toon. Ik erken, dat ik zwak ben geweest, maar de verleiding was te sterk. Ik had hier nooit moeten terugkomen.

— Terugkomen? herhaalde Raffles verbaasd. Zijt gij hier dan reeds vroeger geweest? Te Londen hebt gij mij toch gezegd, dat gij alleen in het geheime speelhol daarginds getracht hebt, de benodigde som door spelen bijeen te krijgen.

— Dat is ook zo, zei de chemicus verward. Ik vergiste mij, ik wilde zeggen, dat ik nooit had moeten spelen...

Raffles en Brand wisselden een verbaasde blik met elkaar.

Hammersford had schuw voor zich uit zitten staren en zei nu bijna onhoorbaar:

— Ik beloof u, mijnheer, dat dit de laatste keer is geweest; ik keer zo spoedig mogelijk naar Londen terug en ik zet mij weer met hernieuwde ijver aan mijn werk.

— Zeg mij tenminste of gij de proeven in het groot reeds genomen hebt, of gij er mede tevreden zijt... drong Raffles aan.

— Ik... ik ben tamelijk wel tevreden, mijnheer, antwoordde Hammersford op schorre toon. Wanneer deze vervloekte instorting niet tussenbeide was gekomen, dan... dan zou ik mijn uitvinding reeds aan de man hebben kunnen brengen, dank zij uw hulp, waarvoor ik mijn gehele leven dankbaar zal blijven.

Hammersford had dit laatste op zulk een gewrongen, theatrale toon gezegd, dat Raffles zich vol afkeer van de zwakkeling afwendde.

Op koele toon hernam hij :

— Gij hebt volstrekt geen reden, mij te bedanken, mijnheer Hammersford. Ik hoop slechts, dat het u ernst moge zijn met uw voornemen om niet weer te spelen. Het schijnt dat gij nu gewonnen hebt, maar als gij verliest, dan betekent dat voor u tevens het verlies van

alle vruchten uwer verbazingwekkende uitvinding, waarvan de formules kant en klaar in het bureau van uw kamer liggen, bedenk dat wel!

En met deze woorden wendde Raffles zich om, na nog een laatste blik op het diep gebogen lichaam van de zwakkeling te hebben geworpen, die eer, roem en fortuin verspeelde, omdat hij zich niet sterk genoeg getoond had in de strijd tegen de speelduivel.

Pas toen zij een honderdtal schreden verder waren begon Raffles :

— Het is jammer, niet zo zeer van de drie duizend pond sterling, die wel verloren zullen zijn, maar van de man! Ik wil je wel zeggen, dat ik het nooit van hem gedacht had.

— Ik ook niet, zei Brand peinzend. Hij maakte een zeer eigenaardige indruk op mij. Vooral trof mij de verbazing, waarmee hij ons aankeek, toen hij ons plotseling voor zich zag staan! En weet je, wat mij ook opviel?

— Laat eens horen!

— Dat hij je naam en titel geheel vergeten schijnt te zijn, hij sprak je voortdurend met « mijnheer » aan.

HOOFDSTUK IV

HET PROJECT

Weer waren een paar dagen verstreken, sedert het gesprek van Hammersford met zijn weldoener in de tuin van het speelpaleis te Oostende had plaats gevonden.

Het was omstreeks drie uur in de namiddag en Douglas Hammersford zat ijverig te werken aan zijn schrijftafel.

Hij was bleek, maar er lag een glans van innige voldoening op zijn gelaat.

Alice zat op een laag stoeltje bij hem, met enig naaiwerk op haar schoot.

Nu en dan hief zij het blond gelokte hoofdje op, om de man, die zij als haar vader beschouwde, een blik vol liefde toe te werpen, waarin echter ook een weinig ongerustheid school.

— Werkt gij nu heus niet te veel, vadertje? vroeg zij na enige tijd, terwijl zij opstond en naast de chemicus ging staan, om haar arm om diens schouder te kunnen leggen.

— Neen, kind, er valt nu bijna niets meer te doen. Alles is in orde.

— Maar u ziet zo bleek de laatste dagen! Ik geloof, dat die korte reis, waarvan ge mij het doel niet hebt willen zeggen, u weinig goed heeft gedaan, voegde zij er op verwijtende toon aan toe.

— Het zal nu wel spoedig overgaan, mijn kind, hernam Hammersford. Ik had het reisje werkelijk nodig. Later zul je misschien wel horen, welk doel het had. Kleine meisjes mogen werke-

lijk niet alles weten, zei hij, met een poging om te gekseren, die hem maar half goed af ging.

— En zijt ge nu tevreden over de proeven, vader?

— Meer dan tevreden, mijn kind. Ze zijn volkomen geslaagd. Binnen enkele weken zullen wij kunnen beginnen met het bouwen van de eerste kleine fabriek! Want ik behoef er nu niet meer aan te twijfelen, of ik zal zeer gemakkelijk het nodige bedrijfskapitaal bijeen krijgen, en dan zullen we eens zien, of de domoren, die niet naar mij wilden luisteren, een lang gezicht zullen trekken.

Hij wierp een blik op zijn horloge en riep half verschrikt uit:

— Reeds kwart over drie, ik moet mij haasten.

— Gij moet dus heus alweer de stad uit, vaderlief? vroeg Alice met een pruilend lipje.

— Het is onvermijdelijk, kind, antwoordde Hammersford op ernstige toon, terwijl hij half het hoofd afwendde. Maar stel je gerust, ditmaal blijf ik hoogstens een nacht van huis. Ik heb... een conferentie in een stad, vlak bij Londen. Het zal niet lang duren, en morgen om drie uur op zijn laatst ben ik weer terug.

— En dan verlaat ge me toch niet meer, is het wel? vroeg Alice vleiend, terwijl zij haar hoofd met een liefko-

zend gebaar tegen de schouder van Hammersford streek.

— Dat beloof ik je! Dan blijven wij voortaan steeds bij elkaar, en eindelijk zullen we dan het geluk deelachtig worden, waarnaar ik zo lang heb gehaakt, voornamelijk om uwentwille, Alice.

Hammersford trok het jonge meisje naar zich toe en drukte een kus vol liefde op het blanke voorhoofd.

Toen stond hij haastig op, nam de papieren bijeen, waarin hij had zitten studeren en corrigeren, stak ze in de hoogte en zei gekscherend:

— In deze hand houd ik millioenen, Alice! Dit is het project van mijn uitvinding, de staten, berekeningen en formules.

— Berg ze maar goed op, vader, zei het jonge meisje glimlachend.

— Hier in mijn schrijfbureau, zei Hammersford.

Hij trok een lade open, deed er de papieren in, sloot ze toen zorgvuldig, deed daarop het blad van het bureau dicht en stak de sleutel in zijn zak.

— Hebt u nu al aan Lord Aberdeen meegedeeld, dat uw proeven geslaagd zijn, vader? vroeg Alice.

— Ik heb gisteravond de brief gepost, waarin ik het Mylord mededeelde, mijn kind, antwoordde Hammersford. Gistermiddag begaf ik mij naar zijn woning om hem het goede nieuws persoonlijk te melden, maar zijn oude kamerdienaar zei mij, dat zijn meester uit de stad was en pas overmorgen terug werd verwacht.

— Hij zal zeker dadelijk hier komen om u geluk te wensen, daarvan ben ik zeker, hernam Alice. Wat een edel, wat een braaf man moet zijn lordschap zijn, vader.

— Dat is hij, kind, zei Hammersford op zachte toon, als in nadenken verdiept.

Maar nu richtte hij zich op, keek nogmaals op zijn horloge en riep uit:

— Maar nu wordt het toch de hoogste tijd dat ik vertrek! Je hebt mijn valies immers al gepakt.

— Daar staat het, vader.

— Goed zo, ik wist wel, dat ik op je kon rekenen.

Hij schoot zijn overjas aan, drukte zijn hoed op het hoofd, nam het kleine, kunstlederen valies, en sloot het jonge meisje in de armen.

— Tot morgen, mijn kind, zei hij aangedaan. Ik hoop, dat ik nu voortaan alleen in jouw gezelschap zal reizen. Wij hebben veel in te halen. Ik heb je zoveel te tonen van de schoonheden der aarde.

Hammersford knikte het jonge meisje nogmaals vriendelijk toe en verliet haastig het vertrek.

Alice gevoelde zich zeer eenzaam en vooral de avond kroop slechts langzaam voorbij.

De volgende ochtend stond het jonge meisje naar gewoonte vroeg op en ging haar inkopen doen. Ditmaal zou er eens iets extra's op tafel verschijnen.

Zij lunchte geheel alleen, maakte daarop de kamer in orde, rangschikte de bloemen in enige vazen, waarvan zij er een op de schrijftafel van haar vader zette en ging toen bij het raam zitten, vanwaar zij een groot gedeelte van de straat zou kunnen overzien.

Nu en dan stond zij op om zich in de keuken te gaan overtuigen, dat alles voor het kleine feestmaal behoorlijk kookte en braadde, en tenslotte stak zij zich in haar fraaiste japonnetje, om nog meer luister bij te zetten aan het festijn.

Toen zij het woonvertrek weer binnentrad en een blik op de eenvoudige houten klok op de schoorsteen wierp, zag zij, dat het reeds kwart over drie was.

Zij nam dadelijk weer voor het raam plaats, en keek de straat af. Vader moest nu toch ieder ogenblik terugkomen, zoals hij beloofd had.

Maar het werd half vier, kwart voor vier, en nog altijd was Douglas Hammersford niet teruggekeerd.

Alice werd door een zonderlinge ongerustheid aangegrepen.

— Zou er een spoorwegongeluk gebeurd zijn? zo vroeg zij zich zelf af, en

zij voelde haar hart in de keel kloppen, als zij aan die mogelijkheid dacht.

Het jong meisje stond op en begon zenuwachtig het kleine vertrek op en neer te lopen.

De tijd verstreek en met iedere minuut groeide haar vrees.

Als haar vader door een onvoorziene omstandigheid werd opgehouden, dan zou hij stellig een telegram zenden, daarvan was zij overtuigd.

Het was bijna halfzes, en de vrees van het jonge meisje was tot radeloosheid gestegen, toen eensklaps de deur openging en Douglas Hammersford op de drempel verscheen.

Zijn gelaat was bleek, en een weinig vertrokken, als van iemand die zich lichamelijk heeft overspannen.

Hij bleef een ogenblik stilstaan, en trad toen binnen, de deur achter zich sluitend.

Nauwelijks had Alice hem gezien of zij wierp zich met een luide kreet van vreugde aan zijn borst en riep:

— Vader! Goddank, dat gij er weer zijt! O, wat ben ik ongerust geweest! Ik durf niet zeggen wat ik al dacht! Maar wat ziet gij er vermoeid uit, zo bleek! Gij hebt zeker erge honger? Wij zullen dadelijk aan tafel gaan, vadersje. Ik heb iets bijzonders voor u gereed gemaakt! Maar, waar hebt gij uw valiesje gelaten?

— Mijn valies? herhaalde Hammersford, een weinig aarzelend. Dat is waar, dat heb ik in de coupé laten staan!

O, domme vader! zei Alice bestrafvend, terwijl zij haar wijsvingertje ophief om er Hammersford mee te dreigen. Het was nog wel uw enige. Kom, ga spoedig zitten en geef mij uw overjas eens aan... maar wat is dat? Dat is uw jas niet vader! riep het jonge meisje verbaasd uit. Hoe komt u daaraan?

Zij hield het kledingstuk in de hoogte en keek haar vader vragend aan.

Hammersford streek zich enige malen met de hand over het voorhoofd en zei toen:

— Mijn jas niet? Dat is vreemd! Zou ik zo in gedachten verdiept zijn geweest, dat ik de jas van een mijner

medereizigers heb medegenomen? Nu, wij zullen er spoedig werk van maken!

— U behoeft anders niet te klagen over de ruil! zei Alice lachend. Het is een fijne jas van uitstekend laken en door een eerste rangs klerenmaker gemaakt!

Kij bekeek de binnenzijde van de jas, waar, op een stukje zijde, dicht onder de lus, de naam van de klerenmaker vermeld stond en las halfluid:

— J. Serpolet, Tailleur, Ostende, Rue de la Gare!

Zij wilde nog niets zeggen, maar Hammersford nam haar met een ruw gebaar de jas af en wierp hem op een stoel, met de woorden:

— Het doet er niet toe. Morgen zal ik wel een advertentie plaatsen! Laten wij nu maar gaan eten, of eerst...

Hij stak de hand in zijn zakken, iets in zich zelf brommend, wat Alice niet verstond.

Toen riep hij ongeduldig uit:

— Maar voor de duivel, waar heb ik nu mijn sleutels, de sleutels van mijn bureau!

— Die hebt u toch in uw zak gestoken, toen u heenging, vader! zei Alice verbaasd en bedroefd over het driftige optreden van haar vader.

— Dan, dan moet ik die ook al verloren hebben! hernam Hammersford stampvoetend.

— Misschien zitten ze wel in de jas, die u met die daarginds geruild hebt! meende het jonge meisje.

Hammersford bromde iets onverstaanbaars.

Hij scheen zeer uit zijn humeur te zijn.

Vol verbazing keek Alice hem tersluiks aan. Zo had zij hem nog nimmer gezien, zelfs niet in die ogenblikken, wanneer hij wanhoopte aan het welslagen zijner ondernemingen, of troosteloos terug keerde van een poging om geld los te krijgen.

Zijn ogen stonden ook anders dan gewoonlijk en hadden een vreemde, opgewonden glans.

Hammersford was nu op zijn schrijfbureau toetreden en trommelde zenuwachtig met zijn vingers op het blad.

Toen riep hij uit:

— Ik moet noodzakelijk het bureau openen, onmiddellijk!

— Is het om het project, vader?

— Natuurlijk is het om het project, antwoordde de chemicus ongeduldig. Ik moet het aanstonds nazien, ik geloof, ik meen... er moet ergens een fout schuilen... het is van groot belang.

Alice keek haar vader nog eens met verwondering aan.

Hij sprak op zonderlinge schorre toon, zijn ogen knipperden zenuwachtig en als zij niet geweten had, dat dit volkomen ondenkbaar was, dan zou zij gezegd hebben, dat haar vader een weinig beschonken was.

Hammersford bleef even nadenkend naar het bureau staren en zei toen eensklaps:

— Als ik de sleutels niet heb, zal ik het moeten openbreken! Breng mij eens een sterke schroevendraaier!

— Maar vader, is er dan zulk een haast mee? vroeg Alice angstig. Waarom zoudt u dat mooie, oude bureau vernielen? Als de sleutel niet wordt teruggevonden, dan kan immers de smid wel een nieuwe voor u maken?

— Laat dat aan mij over, meisje! hernam Hammersford kortaf. Ik zeg je, dat ik nu onmiddellijk mijn berekeningen moet nazien.

Hij had zijn hoed in een hoek geworpen en bukte zich over het blad van de schrijftafel, als om het slot te onderzoeken.

Alice was reeds naar de keuken gegaan en keerde nu terug met een oude, stevige schroevendraaier.

Hammersford greep het voorwerp haastig uit haar handen en begon aan het slot te morrelen.

Het duurde niet lang, of de schoot sprong terug, waarop Hammersford het blad omhoog schoof en zenuwachtig alle laden begon open te trekken.

— Maar de plannen liggen immers boven in gindse lade, vader! zei Alice, die hoofdschuddend had toegezien.

— Dat is waar, waar zijn mijn gedachten! bromde Hammersford.

Hij trok de bovenste lade open, greep de papieren, liet zich op een stoel bij het raam neervallen, en begon de getypte vellen met de grootste aandacht te lezen, als zag hij ze thans voor de eerste keer.

Haastig sloeg hij nu en dan een paar bladzijden om.

Tien minuten verstreken, en men hoorde in het kleine vertrek niets anders dan het knisteren van de papieren en de snelle ademhaling van Hammersford.

Toen vouwde hij de papieren samen en stak ze in zijn zak.

Hij stond op en zei, opgewekt in de handen wrijvend:

— Het is in orde, kind! Het is in de beste orde! Laten wij nu maar spoedig eten, ik heb grote honger gekregen!

Na het eten stak Hammersford zijn hand in zijn binnenzak, haalde er een sigarenkoker uit, beet de punt van een sigaar en stak ze aan.

— Wat is dat, vader? Rookt u? riep Alice uit, hem met grote ogen aanziend. U hebt nooit gerookt, zolang het mij heugt. Het bekwam u niet goed, zeide gij!

Hammersford bleef een ogenblik met de sigaar in zijn hand en gefronste wenkbrauwen staan.

Toen liet hij een kort lachje horen en zei schouderophalend:

— Een mens is nooit te oud om te veranderen, kindlief. Vroeger rookte ik veel, en nu mijn doel bereikt is, kan ik wel weer eens een sigaar roken!

HOOFDSTUK V

VREEMDE VOORVALLEN

Het was twee dagen later en omstreeks elf uur in de ochtend, toen de oude kamerbediende van Lord William Aberdeen, Gaston, de bibliotheek binnentrad, waar Raffles en Brand juist over de ochtendbladen gebogen zaten en zijn meester een eenvoudig visitekaartje overhandigde.

Raffles nam het aan, wierp er een blik op, en liet een korte uitroep van verbazing horen.

— Dat is zonderling, op dit uur... mompelde hij.

Daarop wendde hij zich tot Gaston, die zwijgend was blijven wachten en vervolgde.

— Laat die jonge dame maar binnen komen.

De bediende verwijderde zich en liet een ogenblik later Alice Hammersford binnentreden.

Het jonge meisje was blijkbaar zeer zenuwachtig, en haar gelaat was bleek en vertoonde sporen van tranen.

Raffles en Brand waren dadelijk opgestaan en de eerste trad haar tegemoet en geleidde haar hoffelijk naar een stoel.

— Gij zijt blijkbaar zeer in de war, Miss Alice! zei Raffles deelnemend, terwijl hij een groot glas water inschonk uit een karaf, welke op de grote ronde leestafel bij het raam stond en het aan het jonge meisje toereikte, die er haastig een paar slokken van nam.

— Vergeef het mij, indien ik u kom lastig vallen, Mylord! begon Alice met trillende stem. Maar gij hebt u een oprecht vriend van mijn vader betoond, en ik wist niet, tot wie anders ik mij moest wenden...

— Er is dus iets ernstigs gebeurd? vroeg Raffles.

— Er is niets bepaalds gebeurd, Mylord, en toch gevoel ik mij zeer ongerust, toch ben ik angstig, en daar ik zo weinig vrienden heb...

— Zo hebt gij goed gedaan u tot mij te wenden, Miss Alice! vulde Raffles op warme toon de zin aan. Zeg mij nu, wat u drukt. Gij kunt vrij uit spreken. Voor mijn secretaris, mijnheer Brand, heb ik geen geheimen!

— Het betreft mijn vader, Mylord! begon het jonge meisje stamelend. Het is vreselijk, dat ik het u moet bekennen, maar er moet iets met hem geschied zijn, dat hem geheel en al heeft veranderd... en niet ten goede, helaas.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik met elkaar. Zij begrepen maar al te goed, waarin die noodlottige verandering had bestaan.

De Grote Onbekende wendde zich tot Alice en zei op vaderlijke toon:

— Zeg het ons, Miss. Gij behoeft niets achter te houden; op onze discretie kunt gij onvoorwaardelijk rekenen. Laat ik u zeggen, dat ik reeds meen te weten, welke beklagenswaardige hartstocht

zich in de laatste tijd van uw arme vader heeft meester gemaakt!

Alice keek Raffles met grote ogen aan, en zei toen verbaasd en bedroefd:

— Ik weet niet, wat gij bedoelt, Mylord! Tot voor enkele dagen was mijn vader steeds dezelfde voor mij, even goed, even lief, even geduldig! Maar sedert die terugkeer van zijn reis, waarvan hij mij het doel niet wilde zeggen, is hij geheel en al omgekeerd! Hij is ruw, bits, ongedurig, en hij... hij...

Het jonge meisje werd eensklaps vuurrood en verborg het gelaat in de handen.

Toen zij het weer ophief lag er een trek van afschuw en vrees op.

Haar lippen beefden, toen zij vervolgde:

— Ik moet het zeggen! Mijn arme vader moet zenuwziek zijn, anders kan ik het mij niet verklaren! Hij behandelt mij niet langer als een vader zijn kind, hij kijkt mij aan op een wijze, die mij het bloed naar de wangen drijft; hij kust mij, en streelt mij over het haar, zoals hij het vroeger nooit deed, er ligt iets in zijn ogen, dat mij vrees aan jaagt, en mij afkeer inboezemt!

Alice had even gezwegen om de tranen weg te wissen, die in haar ogen gekomen waren en vervolgde nu:

— Dit is niet alles, Mylord! Toen mijn vader eergisteren van zijn reis terugkwam, was hij bijna drie uren over tijd. Hij had zijn valies in de coupé laten staan, hij droeg een verkeerde jas, een fijn kledingstuk, dat hij ongetwijfeld van een andere reiziger had meegenomen. Hij had zijn sleutels verloren en moest met behulp van een schroevendraaier het slot van zijn schrijftafel verbreken...

— Verbreken? riepen Brand en Raffles tegelijk vol verbazing uit.

— Ja, Mylord! Hij wenste dadelijk het project te zien, om er nog iets in te veranderen!

— Dat is merkwaardig! zei Raffles hoofdschuddend. Er viel in het geheel niets meer aan te veranderen! Die formules waren volmaakt, onverbeterlijk.

— Dat heb ik ook steeds gedacht, Mylord; wij moeten ons hebben vergist!

— Dus, uw vader heeft toen dadelijk veranderingen in zijn berekeningen aangebracht? vroeg Raffles verder.

— Neen, Mylord. Hij las de papieren aandachtig door, scheen zeer tevreden te zijn en stak ze in zijn zak.

— Dat is zeker vreemd, zei Brand op zachte toon.

— O, dit is nog niet alles, mijnheer Brand! hernam Alice op doffe toon. Ik heb nooit een onvriendelijk woord van mijn vader gehad en nu spreekt hij mij grof toe, tenminste wanneer hij mij niet allerlei vleierijen zegt... hij drinkt, iets dat hij vroeger nooit deed; toen hij thuiskwam, stak hij dadelijk na het eten een zware sigaar op, en ik wist niet wat ik zag, want mijn vader heeft altijd een afschuw van roken gehad; hij werd zelfs onpasselijk van het lichtste sigaretje!

— Allervreemdst! mompelde Raffles, die vol aandacht had toegelisterd.

— Maar het eigenaardigste is dit, Mylord, ging Alice voort. Gij weet beter dan wie ook, dat het 't stelligste voor-nemen van mijn vader was, pogingen te doen om geld op te nemen, ten einde daarvoor een fabriek te doen bouwen, waar zijn uitvinding in practijk zou worden gebracht.

— Ja, dat weet ik! zei Raffles.

— Welnu, sedert zijn terugkomst is hij van denkbeeld veranderd! Hij wil nu het project van de hand doen voor een bedrag in contanten, hij wil het patent aan een consortium van bankiers of aan een patentbureau verkopen!

— Maar dat zou de grootste domheid zijn, die hij begaan kon! liet Brand zich opgewonden horen. Indien ik met hem kon spreken, zou ik hem dat ten sterkste afraden!

— Dat heb ik ook reeds getracht te doen, mijnheer, want ofschoon ik geen verstand heb van zulke zaken, zo begrijp ik toch heel goed, dat men niets verliest met te wachten en dat de winsten van een eigen fabriek later aanzien-

lijk veel groter zullen zijn dan de som, welke hij nu voor zijn patent zou kunnen bedingen!

— En uw vader luisterde niet naar uw raadgeving? vroeg Raffles.

— Hij zei mij op ruwe toon, dat ik mij liever met mijn eigen zaken moest bemoeien, en dat hij beter wist, wat goed voor hem was dan ik! antwoordde het jonge meisje met tranen in de ogen.

— Vreemd, en nogmaals vreemd! riep Raffles uit. En, heeft uw vader reeds pogingen in die richting gedaan?

— O ja, maar tot dusverre vergeefs; het is waar, dat hij nog slechts enkele patentbureaux bezocht heeft, Maar hij schijnt erg gehaast te zijn, want hij geeft zich nauwelijks de tijd om behoorlijk te eten.

— En het project?

— De papieren draagt hij steeds bij zich; 's nachts legt hij ze onder zijn hoofdkussen!

Raffles verzonk in diep gepeins.

Als geneesheer, en een zeer bekwaam geneesheer, wist hij, dat er zich somtijds in het gemoedsleven van een mens eensklaps veranderingen voordoen, die schijnbaar geen enkele gegronde oorzaak hebben, maar niettemin duidelijk zijn waar te nemen.

Maar hij wist evengoed, dat dergelijke plotselinge veranderingen in het gemoedsleven meestal alleen veroorzaakt kunnen worden door hevige en onverwachte aandoeningen, schrik, smart, en voorts door een ernstige beschadiging van de kleine hersens of het ruggemerg.

En daarvan nu was bij Hammersford, tenminste voor zover hij wist, geen sprake.

Toch vroeg hij het jonge meisje, na haar even peinzend te hebben aangekeken:

— Uw vader heeft toch in de laatste tijd geen ernstige ziekte gehad, nietwaar?

— Hij is al jaren volkomen gezond, Mylord!

— Heeft hij soms een ernstige val gedaan, heeft hij wellicht een of ander zwaar voorwerp op het hoofd gekregen?

— Dan zou ik het zeker moeten weten, Mylord! antwoordde Alice, Mijn vader ging immers slechts zeer weinig uit! Neen, het is volkomen onmogelijk, dat hem iets overkomen zou zijn, zonder dat ik het aanstonds geweten had!

— Dan moet ik u zeggen, dat ik die veranderingen in de gedragingen van uw vader volkomen onbegrijpelijk acht, Miss Alice, zei Raffles op ernstige toon.

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Zou ik uw vader dezer dagen, waarom niet reeds vandaag, kunnen zien en spreken?

— Ik verlang niets liever, Mylord! riep het arme kind verheugd uit, en er verscheen dadelijk iets meer gloed op haar bleke wangen. Misschien kunt gij beter zien dan ik wat hem scheelt!

— Hoe lang is uw vader op reis geweest, de laatste maal?

— Hij is slechts één dag en een nacht weg gebleven, Mylord!

— En de keer daarvoor?

— Bijna drie dagen.

— Weet gij niet wat toen het doel van zijn reis was?

— Hij heeft er zich niet over uitgelaten!

— Heeft uw vader soms over geldzaken gesproken, ik meen, of hij er zich over beklaagde, veel geld te hebben verloren?

— Hij heeft er geen woord over gerept!

Na deze woorden bleef het geruime tijd stil in het vertrek.

Eindelijk sprak Raffles op zachte toon:

— Luister, Miss Alice! Het is zeker, dat er iets geheimzinnigs met uw vader heeft plaats gegrepen. Wat gij mij hebt meegedeeld, heeft mij ten hoogste verbaasd. Wij beiden, mijnheer Brand en ik, zullen nog heden een bezoek bij u afleggen, want ik ben er bepaald op gesteld, uw vader van aangezicht tot aangezicht te zien. Misschien brengt een persoonlijk onderhoud meer licht in deze duistere zaak.

Hij wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Ik heb nog enige zaken te doen, welke geen uitstel dulden, maar om half drie kunt gij mij verwachten.

— Ik dank u, Mylord! zei Alice, terwijl zij opstond en Raffles de hand toestak.

Hij geleidde het jonge meisje, dat Brand vriendelijk had toegeknikt, naar de deur, schelde, en liet haar over aan de hoede van Gaston.

Daarop keerde hij langzaam naar zijn stoel terug, liet er zich in neer vallen en zei na enig nadenken:

— Een zonderlinge geschiedenis, Charles!

— Zeer zonderling! Ik vrees, dat het waanzin is... zei Brand zacht.

— Het is mogelijk. Misschien heeft de ingespannen arbeid hem ten slotte te zeer aangegrepen; dat zou dan ook enigszins verklaren, waarom hij weer ging spelen, ondanks zijn stellige belofte, nooit weer een voet in de speelzaal te zetten!

— Heb je er wel eens van gehoord, dat iemand die plotseling waanzinnig wordt, gaat roken, ofschoon hij het nooit te voren gedaan heeft? ging Brand voort.

— Ik heb er nooit van gehoord, maar ik acht het niet onmogelijk. Toch blijft het vreemd, vooral wanneer men het beschouwt in verband met de andere verschijnselen. Het meest heeft mij getroffen, dat Hammersford zo plotseling van idee is veranderd betreffende zijn plannen om een fabriek te laten bouwen, waar hij zijn vinding in practijk zou kunnen brengen.

— Mag ik je van middag vergezellen, wanneer je een bezoek brengt bij Hammersford?

— Ik verlang niets liever, en ik kan mij ook wel begrijpen, dat ze zelf nieuwsgierig bent naar de oorzaak van de vreemde verandering, die er met onze beschermeling heeft plaats gegrepen. Het moet voor zijn dochter verre van aangenaam zijn, dat de man, die haar oom is, maar die zij voor haar vader aanziet, juist nu veranderd is als een blad van een boom!

— Dat spreekt van zelf, en ik kan mij dan ook wel vorstellen, dat het arme, jonge ding aanstonds hier is gekomen ten einde jouw hulp in te roepen!

HOOFDSTUK VI

HET ONDERZOEK

Precies om half drie in de namiddag van dezelfde dag hield 'n fraaie, blauwgelakte auto voor het huis in de Whitcombstreet stil.

Raffles en Brand stapten uit, en terwijl de auto bleef wachten, gingen zij het huis binnen, waarvan de voordeur openstond.

Daar zij hier reeds enige malen geweest waren, behoeften zij niet naar de weg te vragen en zij beklommen de trappen, zonder een der bewoners van het huis tegen te komen.

Raffles beklopte bescheiden aan de deur van de derde verdieping, waarop een naamkaartje van de chemicus bevestigd was en een ogenblik later werd deze geopend door Alice Hammersford.

Met één oogopslag had Raffles gezien, dat het jonge meisje zoeven geweest had.

Haar ogen waren rood en zij klemde een zakdoekje in de hand.

Zodra Raffles en Brand waren binnen getreden en de deur achter zich gesloten hadden, begon de eerste:

— Ik zie dat gij geschreid hebt, Miss Alice, neen, tracht het niet te verbergen; is er iets gebeurd, dat u verdriet heeft aangedaan?

In plaats van dadelijk te antwoorden, barstte het meisje opnieuw in snikken uit en stamelde toen, nauwelijks hoorbaar:

— Ik durf het u haast niet zeggen, Mylord, het is zo vreselijk! Ik ben bang, ja ik ben nu bijna zeker, dat vader krankzinnig geworden is!

— Wat heeft hij gedaan? vroeg Raffles, terwijl hij het meisje zacht dwong op een stoel plaats te nemen.

Alice hield het hoofd gebogen en antwoordde op gedempte toon, zonder op te zien:

— Ik kan het u slechts aanduiden, Mylord, hij gedroeg zich niet tegen mij zoals een vader het tegen zijn dochter moet doen! Hij keek mij aan als een onwijze, ik huiver nog als ik er aan denk!

— Gij behoeft mij niets meer te zeggen, Miss Alice! zei Raffles haastig. Wij zouden dan werkelijk tot de slotsom moeten komen, dat uw vader door een of andere oorzaak plotseling het verstand verloren heeft.

Hij wierp slechts een blik om zich heen en ging toen voort:

— Hij is vertrokken?

— Een half uur geleden!

— Zei hij niet wanneer hij terug zou komen?

— Hij dacht een paar uren te zullen uitblijven, hij wist het niet zeker.

Raffles was reeds op het bureau getreden en zag aanstonds, dat het slot met geweld vernield was en dat Hammersford in zijn drift het fraaie meubel

nog al beschadigd had. Het mahoniehout, in de buurt van het slot, was geheel versplinterd.

Hij sloeg de kap van het ouderwetse meubel terug, wendde zich tot Alice en vroeg:

— Dit is de lade, waarin de papieren gewoonlijk lagen?

— Ja Mylord, die bovenste rechts!

Raffles bleef een oogenblik in diep gepeins verzonken voor de oude secretaire staan.

Toen viel zijn oog op de jas, welke Hammersford had thuis gelaten, waarschijnlijk omdat het die dag vrij warm was.

Hij nam het kledingstuk op, bekeek het aandachtig en vond de naam van de kleermaker in de binnenzijde van de rug.

Hij slaakte een lichte kreet, liet Brand het kleine stukje zijde zien en zei:

— Oostende! Daar is dus die jas gekocht!

— Maar het is zijn jas immers niet, Mylord, riep Alice uit, die deze woorden gehoord had.

— Dat is waar ook, dat vergat ik! hernam Raffles. Uw vader heeft het kledingstuk bij ongeluk meegenomen. Daarom laat hij die jas zeker thuis, zij past hem waarschijnlijk niet erg goed.

— Integendeel, zij zit hem als geschilderd, hernam Alice. Dat heeft mij ook al zo verwonderd.

— En daar was zeker reden voor, Miss Alice. Dit is werkelijk de wonderlijkste zaak, die ik ooit gehoord heb. Ik kan mij begrijpen, dat men in gedachten de jas van een ander meeneemt, maar dat die jas ons dan juist past alsof hij voor ons gemaakt is, dat is wel een bijzonder groot toeval!

Raffles nam met een langzaam gebaar een sigaret uit zijn koker, vroeg het jonge meisje verlof om te mogen roken en stak de sigaret aan. Hij ging in een stoel zitten, midden in het vertrek, blies een dikke rookwolk uit en liet zijn blikken om zich heen dwalen.

Ten slotte bleven zij rusten op een paar stukjes stof, die in een naaimandje lagen, dat op een tafeltje bij het raam stond.

Het waren, zoals Raffles dadelijk zag, de ondereinden van twee mouwen van een herencolbert.

Hij nam de twee randen van geruite stof, ongeveer twee vingers breed, uit het mandje, hief ze in de hoogte en vroeg toen, terwijl hij Alice aanzag:

— Is dit niet de stof van het costuum, dat uw vader gewoonlijk draagt?

— Ja, Mylord, antwoordde het jonge meisje. Ik heb vanmiddag op zijn verzoek een stukje van de mouwen afgenomen, zij waren hem iets te lang!

— Hoe lang droeg hij dat costuum?

— Bijna drie jaren! Gij begrijpt dat wij zuinig moesten zijn, Mylord.

— Dat begrijp ik inderdaad, Miss Alice, maar ik begrijp niet, dat men drie jaren rondloopt in een costuum, zonder last te hebben van te lange mouwen. Is u dat euvel dan vroeger nooit opgevallen?

— Nooit, Mylord!

— Vreemd! mompelde Raffles voor zich heen.

Hij vestigde zijn blik weer op het blad van de schrijftafel en vervolgde:

— Denkt gij dat de schrijftafel van uw vader geheimen bevat, Miss?

— Ik zou niet weten welke, Mylord! antwoordde het jonge meisje, met een flauw glimlachje.

— Gij veroorlooft mij dus, dat ik even blader in de losse papieren, die hier liggen?

— Gaat uw gang, Mylord, ik weet zeker dat mijn vader, ten minste zoals hij vroeger was, geen oogenblik zou aarzelen, om u toestemming te geven!

Raffles liet zich dit geen tweemaal zeggen, maar nam dadelijk een klein opschrijfboekje op, waarin hij begon te bladeren.

Het was een zeer eenvoudige agenda, met drie dagen op iedere pagina, waarin Hammersford gewoon was in het kort aan te tekenen wat hij die dag gedaan had.

Plotseling slaakte hij een kreet en wendde zich tot Alice met de vraag:

— In dit boekje staat aangegeven, dat uw vader op de drie-en-twintigste van deze maand voor het eerst vertrokken is; dan volgen er drie dagen in blanco, welke hij waarschijnlijk met opzet niet heeft ingevuld, daar hij u immers het doel van zijn reis verzwegen heeft, en het mogelijk is, dat u dit boekje in handen viel. Kunt u mij zeggen of die datum de juiste is?

In plaats van aanstonds te antwoorden, stond Alice op, liep op de wand toe en keek op de kalender, die daar dicht bij het raam hing.

— Het was op de 23ste, dat vader vertrok, Mylord! Ik weet het zo nauwkeurig, omdat ik het met een potloodkruisje heb aangegetekend.

— Hoe laat vertrok hij die dag?

— Om negen uur 's ochtend, Mylord!

— Charles, op welke dag waren wij te Oostende? zo wendde Raffles zich plotseling tot Brand, die vol belangstelling had toegeluisterd.

— Op de twee-en-twintigste, Edward!

— Ben je er volkomen zeker van?

— Zo zeker als ik hier zit!

Een ogenblik heerste er een gespannen stilzwijgen.

Raffles was opgesprongen en liep opgewonden enige malen het vertrek op en neer.

Toen stond hij voor het jonge meisje stil en zei op gedempte toon:

— Luister eens, Miss Alice. Er bestaat hier een geheim, dat wij tot iedere prijs moeten oplossen! Gij zegt, dat uw vader op de drie-en-twintigste voor een reis van drie dagen vertrokken is. Gij weet zeker, dat hij de dag te voren nog hier was?

— Vóór hij vertrok, Mylord, had hij in geen jaren Londen verlaten, antwoordde Alice, wier onrust en verbazing ieder ogenblik toenamen.

— Welnu dan Miss Alice, ik had het voor u willen verzwijgen, om u niet nodeloos pijn te doen, maar op de twee-en-twintigste hebben wij uw vader in de speelzaal te Oostende gezien.

Alice slaakte een luide kreet, half van verbazing, half van schrik en riep toen uit:

— Maar dat is onmogelijk, Mylord! Ik kan mij niet vergissen; vader was zeer nauwkeurig met al zijn aantekeningen en als in dat kleine boekje staat geschreven, dat hij op de drie-en-twintigste vertrokken is, dan is dat ook zo! Geef mij het eens!

Alice nam het kleine boek ter hand, bladerde er een ogenblik in en hernam toen op levendige toon:

— Het komt uit! De een-en-twintigste was een Zondag, toen zijn wij beiden naar een theehuis aan de Theems gegaan, om naar het roeien te kijken. Op de twee-en-twintigste schreef mijn vader een brief. Kijk maar, daar staat het: Brief aan G. 's Middags nam hij nog een paar proeven; hier staat het. 's Avonds kreeg hij een pak boeken van zijn boekhandelaar. Hier staat het en de volgende dag vertrok hij. Hier kunt ge het lezen!

— Dan moeten en zullen wij dit raadsel oplossen! riep Raffles uit, wiens ogen op eigenaardige wijze schitterden.

Hij wendde zich opnieuw tot Alice met de vraag:

— Hebt gij wellicht een oud portretalbum hier?

— Er moet er een zijn, Mylord, maar ik weet niet waar het is!

— Sta mij dan toe, Miss, dat ik er naar zoek. Gij kijkt mij verbaasd aan, maar ik verzeker u, dat het van belang is!

— Ik zal u niet weerhouden, Mylord, maar ik kan mij niet begrijpen, hoe gij in deze kleine woning iets zoudt kunnen vinden, dat aan mijn aandacht ontgaan is.

Raffles wendde zich om, teneinde de eigenaardige glimlach te verbergen, die bij deze woorden op zijn gelaat verschenen was en zei toen:

— Ik heb als amateur-goochelaar enige naam gemaakt, Miss Alice! En als amateur-detective mag ik mij ook in een zekere roep verheugen.

— Welnu, Mylord, ik laat u in alles vrij!

Raffles trad opnieuw op het bureau toe en hij had nog geen tien minuten te zoeken, of hij had een geheim vak ontdekt, waarin een ouderwets familiealbum en een paar brieven lagen.

Raffles nam een der brieven op en las er een paar regels van, waarna hij hem snel weer weglegde, terwijl er een vreemde uitdrukking op zijn gelaat verscheen.

* Alice was nieuwsgierig naderbij gekomen en zag nu hoe Raffles het album opende, waarin enige van die oude, sterk glimmende foto's lagen, die alle op elkaar schenen te lijken.

Ongeveer in het midden van het album bevonden zich twee portretten van dezelfde jonge man, maar over een van die portretten was met zwarte inkt een kruis getrokken; de streep liep dwars over het gelaat.

Raffles liet een zacht fluitend geluid horen, klapte het album onverhoeds dicht, legde het weer in het geheime vak, liet het mechaniek werken, zodat brieven en album weer verdwenen en zei:

— Ik geloof dat wij reeds een eind op weg zijn om het raadsel op te lossen! Ik zal u iets zeggen, Miss Alice.

Maar hij kon niet verder gaan, want Alice, die bij het raam was gaan staan, riep op levendige toon uit:

— Daar komt vader aan!

— Luister dan goed naar wat ik u te zeggen heb, Miss Alice, vervolgde Raffles haastig. Ik kan u thans onmogelijk alles mededelen, dat durf ik niet, vóór ik mijn onderzoek geheel geëindigd heb, maar reeds nu moet ge mij daarbij helpen, al vrees ik, dat u nog een groot verdriet te wachten zal staan, als de waarheid u onthuld is, en ik ben bang, dat dit onvermijdelijk zal zijn. Toon aus volstrekt geen verrassing als gij mij aanstonds schijnbaar op de plannen van uw vader hoort ingaan! Later, wellicht spoedig, zal u blijken, waarom ik dit deed.

Nog vóór het meisje iets kon antwoorden, weerklonken er voetstappen op de trap en een ogenblik later kwam Hammersford binnen.

Zijn gelaat had een sturse uitdrukking en hij bleef verbaasd op de drempel staan, toen hij de beide bezoekers ontwaarde.

Voor een kort ogenblik kwam er een uitdrukking van verlegenheid en angst op zijn gelaat, maar toen trad hij binnen, sloot de deur, maakte een buiging voor de twee bezoekers en zei:

— Ik ben u zeer verplicht, mijnheer, dat gij mijn nederige stulp met een bezoek vereert. Neem toch plaats, wat ik u verzoeken mag!

— Dat wil ik gaarne doen, mijnheer Hammersford, zei Raffles en hij ging zodanig zitten, dat hij met de rug enigszins naar het venster gekeerd was, terwijl het volle licht op het gelaat van Hammersford viel.

Deze wendde zich tot Brand en vroeg op enigszins onzekere toon:

— Gij zijt zeker de vriend van deze vriendelijke heer, aan wie ik zo veel te danken heb?

— Ik ben de secretaris van Mylord! antwoordde Brand met hoogopgetrokken wenkbrauwen. Gij hebt, naar het schijnt, de titel van Lord Aberdeen vergeten?

— Duidt het mij niet ten kwade, Mylord! riep de chemicus uit, ik weet niet wat het is, ik denk dat ik mij overwerkt heb, ik ben merkwaardig vergeetachtig en verstrooid in de laatste dagen! En nu wilt gij mij zeker wel het doel van uw komst mededelen?

— Gaarne, mijn waarde Hammersford, antwoordde Raffles.

Hij gaf Alice snel een wenk, van wie haar vader niet de minste notitie had genomen en die met een bedroefd gezicht terzijde was blijven staan, en begon:

— Men heeft mij op de Beurs medegedeeld, mijn waarde Hammersford, dat gij pogingen in het werk stelt, om uw uitvinding aanstonds rendabel te maken door het patent er van te verkopen! Heeft men zich daarin niet vergist?

Hammersford was blijkbaar onaangenaam getroffen door deze mededeling en hernam op onzekere toon:

— Ik wil niet verhelten, Mylord, dat het mij wenselijker toeschijnt mijn uitvinding tegen contant geld te verkopen. Ik ben niet jong meer, en wanneer ik eerst nog moet wachten tot het gereed komen van de fabriek en van de machines, die ik voor de fabrikage nodig heb, dan zal het misschien te laat zijn, om een weinig van mijn arbeid te profiteren.

— En, zijn uw pogingen in dat opzicht geslaagd?

— Tot dusverre nog niet, Mylord, antwoordde Hammersford op grimmige toon. En ik durf toch zeggen, dat mijn uitvinding wel een half miljoen pond sterling waard is.

— Zij is natuurlijk veel meer waard, mits gij geduld oefent, zei Raffles be-

daard, maar wanneer gij het patent er van verkopen wilt en de koopsom in contanten wilt ontvangen, dan vrees ik, dat gij er niet meer dan twee honderd duizend pond voor zult maken.

De ogen van Hammersford begonnen te schitteren toen hij dit bedrag hoorde noemen en hij zei met enigszins trilende lippen:

— Twee honderd duizend pond is in ieder geval een mooi bedrag, en als iemand mij er dat voor wilde geven, wel, dan zou ik zeer tevreden zijn!

— Welnu, waarde Hammersford, dat moogt gij dan zijn, want ik kwam u juist mededelen, dat ik wel iemand voor u weet die dergelijke patenten koopt, als gij u dan volstrekt van uw uitvinding wilt ontdoen.

HOOFDSTUK VII

DE ONTKNOPING

Het was omstreeks tien uur in de ochtend van de volgende dag, toen Hammersford voor de kleine spiegel in de huiskamer van zijn woning met de grootste zorg zijn das strikte.

Zijn gelaat had een opgewekte uitdrukking en hij floot een deuntje tussen de tanden.

Alice was bezig de ontbijttafel af te ruimen en zij scheen de vrolijke luim van haar vader in het geheel niet te kunnen delen.

Haar gezichtje stond betrokken en zij had, naar het scheen, moeite haar tranen te weerhouden.

Toen de das fraai genoeg zat naar de zin van Hammersford, trok hij zijn jas aan en wendde zich tot Alice met de opmerking:

— Het blijft dus afgesproken zoals ik je gezegd heb! Zodra ik met het geld terug ben maken we ons reisvaardig! Ik wil in de nieuwe wereld mijn geluk beproeven, met een miljoen dollar kan men daarginds heel wat uitrichten.

— Maar waarom blijven wij toch niet hier, vader? vroeg het jonge meisje smekend. Waarom wilt gij toch naar een vreemd land gaan?

— Omdat ik daar mijn zinnen op gezet heb, meisje! antwoordde Hammers-

ford kortaf. Trouwens niets belet je om hier te blijven, als je dat liever doet!

Alice werd doodsbleek en vroeg op hese toon:

— Meent gij dat, vader? Zoudt gij alleen willen vertrekken en mij hier laten?

— Dat ligt uitsluitend aan je zelf! Ik ga in ieder geval naar Amerika! De passage op de boot is besproken, de passen zijn in orde, alles is gereed en wij kunnen ons morgenochtend inschepen zodra ik het geld heb!

Het jonge meisje zuchtte, maar zei niets meer.

Al haar hoop was nu op Lord Aberdeen gevestigd.

Hij had haar de vorige dag bij het heengaan een bemoedigende blik toegeworpen, en in zijn handdruk had zij een vermaning gevoeld om sterk en geduldig te zijn.

Toch was haar hoofdje geheel verward, want zij begreep volstrekt niets van het raadselachtig gedrag van haar vader.

Het bericht, dat zij naar Amerika zouden vertrekken, had haar als een donderslag getroffen; haar eerste ingeving was geweest, Lord Aberdeen spoedig te waarschuwen.

Daarvan was zij evenwel teruggekomen, want zij moest toch doen wat haar vader haar beval, al was het maar al te duidelijk, dat hij geheel veranderd was en haar niet meer zo liefhad.

Hammersford haalde een opschriftboekje te voorschijn, bladerde er even in en bromde toen in zich zelf:

— Waar heb ik het adres ook weer van de man, die mij rijk zou maken? Wacht, hier is het al: James Clapman, Victoriastreet 19, Patent bureau.

Hij klapte het boekje weer dicht, liet het in zijn zak glijden, stak zijn hand in zijn binnenzak, overtuigde zich, dat de kostbare papieren er nog zaten, in een enveloppe gestoken, zette zijn hoed op, knikte Alice toe en riep vrolijk uit:

— Over een paar uren ben ik terug, schatje, en dan als een rijk man! En je zult met mij meegaan, nietwaar?

In het voorbijgaan kneep hij haar in de wang en wierp haar een blik toe, die

het meisje sidderend en bleek achteruit deed deinzen.

Hij daalde snel de trappen af, bereikte de straat en wenkte een taxi.

Hij raadpleegde zijn horloge en zei tot de chauffeur, na hem het adres te hebben opgegeven:

— Rijdt zo hard je kunt, ik moet er juist op tijd zijn.

Precies een half uur later stond de auto stil voor een oud huis in de Victoriastreet, naast welks deur een koperen bord prijkte met het opschrift:

— James Clapman, Patent-bureau.

De deur stond open en in de opening, wijsbeens en met de handen op de rug, stond een portier van reusachtige lichaamsbouw.

— Bij wie moet u zijn? vroeg deze cerberus, toen Hammersford vóór hem stond.

— Clapman! antwoordde de uitvinder kortaf.

— Rechts, gelijkvloers, tweede deur, antwoordde de portier laconiek.

Hammersford volgde de aanwijzing op en stond een ogenblik later voor een matglazen deur, waarop het woord «kantoor» prijkte.

Hij klopte aan en op de uitnodiging «binnen», opende hij de deur en stond tegenover een man met rood haar en een rode neus, een rode zakdoek in de hand, rood gerande ogen, die zich voorstelde als de secretaris van mijnheer Clapman.

Hij gaf die symphonie in rood zijn kaartje, de secretaris verdween er mee in een aangrenzend vertrek, om even later weer te verschijnen en Hammersford binnen te laten in een fraai ingericht kantoor, waar een grote brandkast het eerst het oog trok.

Dicht bij een der ramen stond een grote schrijftafel en daar achter zat een man met een sluw gelaat, wiens weinige haren een onbestemde geelachtige kleur hadden en op wiens grote neus een kolossale gouden bril prijkte.

Over deze bril heen keek de heer Clapman de bezoeker enige tijd onderzoekend aan en vroeg toen, sterk door zijn neus sprekend:

— Mijnheer Hammersford, de uitvinder?

— Die ben ik, mijnheer.

— Neem plaats en laat ons spoedig ter zake komen.

Hammersford ging op de punt van een stoel zitten, die Clapman hem met zijn penhouder aanwees en deze vervolgde:

— Het betreft de formules van een methode, om vloeibare lucht te condenseren, niet waar, zoals mijn principaal, Lord Aberdeen, het mij meedeelde!

— Zo is het, mijnheer!

— Ik behoef natuurlijk niet te vragen, of gij die plannen bij u hebt?

— Zij bevinden zich in mijn binnenzak!

— Wilt ge ze mij tonen?

— Hebt gij dan verstand van dergelijke zaken? vroeg Hammersford, een weinig wantrouwend.

— Mijn waarde heer, een koper van patenten moet overal verstand van hebben, zei Clapman droogjes. Bovendien heeft Lord Aberdeen, die u naar mij toezond, mij zijn woord van eer gegeven, dat de plannen voortreffelijk waren. Ten overvloede is mijn secretaris een uitnemend deskundige en juist op het gebied der chemie een waar genie! Toon mij dus uw plannen maar eens!

Hammersford stak nu de hand in zijn binnenzak en haalde er de portefeuille met de plannen uit.

Hij nam er de papieren uit en stak die over de tafel heen aan Clapman toe.

Tot zijn verbazing wierp deze slechts een vluchtige blik in de papieren, trok toen een lade van zijn bureau open, wierp ze daarin en sloot de lade weer, waarop hij Hammersford van over zijn reusachtige bril grijnslachend aankeek.

— Neemt gij niet eens inzage van de formules, mijnheer? riep Hammersford verwonderd en ook een weinig ongerust uit.

— Absoluut overbodig, mijn waarde heer! antwoordde Clapman. Ik weet, dat zij in orde zijn!

— En gij betaalt er mij 200.000 pond sterling voor?

— Geen penny minder!

— Zo mag ik het horen! riep Ham-

mersford, terwijl zijn ogen hebzuchtig schitterden.

— Ik zal u dus het bedrag dadelijk uitbetalen, maar op één enkele voorwaarde! zei Clapman langzaam.

— Een voorwaarde? Wat kan die wel zijn? vroeg Hammersford.

— Gij moet mij die plaats noemen, George Hammersford, waar gij uw tweelingbroeder Douglas gevangen houdt! klonk het op scherpe toon gegeven antwoord.

Alsof hij een knotsslag ontvangen had, zo stond daar de schurk Clapman aan te staren, met uitpuilende ogen en het schuim op de lippen.

Maar dadelijk herstelde hij zich.

Met een hese schreeuw was hij met één sprong tot vlak voor de schrijftafel.

Hij reikte er over heen, greep Clapman met de ene hand in de borst en trachtte met de andere de lade open te trekken, waarin zijn papieren lagen.

— Mijn project! Mijn formules! brulde hij op schorre toon. Geef ze mij! Geef ze mij dadelijk, of ik sta niet voor me zelf in!

Hij had met de vrije hand bijna de lade bereikt, toen een geduchte vuistslag tegen de borst hem achteruit deed tuimelen.

Nog vóór hij zijn evenwicht had herkrege, werd de loop van een grote revolver op zijn hoofd gericht, en Clapman beval:

— Geen stap nader of de haan valt!

Half krankzinnig van woede wendde de ellendeling zich om en wilde naar de deur stormen.

Maar juist ging deze open en op de drempel verscheen de reusachtige portier die laconiek vroeg:

— Wenst mijnheer iets?

Schuimbekkend bleef Hammersford op dezelfde plaats staan.

Hij scheen in te zien, dat vluchten onmogelijk was.

Toen liet de rustige, hoewel nasale stem van Clapman zich horen, die zei:

— Nu kunnen wij eens kalm met elkaar praten, George Hammersford! Gij hebt natuurlijk reeds gemerkt, dat uw spel doorzien is! Wat mij betreft...

Hij bracht de hand naar het hoofd en ontdeed zich van de pruik, welke het bedekte.

— Wat mij betreft, ik wil ook niet langer comédie spelen! Ik ben Lord Aberdeen, om u te dienen! James, geef mijnheer een stoel!

Dit laatste bevel was gericht tot de brave reus Henderson, de trouwe chauffeur van de Grote Onbekende.

Henderson schoof een stoel bij, greep Hammersford bij de schouder en kwakte hem tamelijk onzacht op de zitting.

Daarop plaatste hij zich weer met gekruiste armen voor de deur.

— Wij willen dus eens rustig praten, hernam Raffles, zich achterover in zijn stoel werpend. Het moet u duidelijk zijn, dat ik nu zo goed als alles weet of vermoed, behalve de plek, waar gij uw ongelukkige tweelingbroeder, op wie gij wel verbluffend veel moet gelijken, verborgen hebt! Om u te bewijzen, dat ik niet van grootspraak houd, zal ik u alles zeggen wat ik ontdekt heb!

Hij deed een paar trekjes aan de sigaret, welke hij zoeven had opgestoken en ging voort:

— In een geheim vak van de schrijftafel van uw broeder Douglas heb ik een paar brieven gevonden, door u aan hem gericht, Zij dateren van de laatste tijd. Daarin vraagt gij hem om geld, ofschoon gij geweten moet hebben, dat hij zelf het alles behalve breed had. Ik heb ook ontdekt, waarom Douglas mij in het geloof liet, dat gij dood waart!

Raffles keek Hammersford, die met gebogen hoofd op zijn stoel zat, minachtend aan en vervolgde:

— Op uw twintigste jaar hebt gij door allerlei valse voorspiegelingen een lief, arm meisje getrouwd, het meisje, waarop uw broeder Douglas vurig en oprecht verliefd was! Gij zijt lafhartig gevluht, na slechts weinige maanden, om u te onttrekken aan de gerechte straf, welke u hier wachtte wegens het plegen van verschillende, ernstige vervalsingen. Gij zijt gevluht en hebt u om de jonge vrouw niet meer bekommerd! Gij weet dus zeker niet, dat zij moeder geworden is...

Hammersford hief nu met een ruk het hoofd op en staarde Raffles vol vrees en met gespannen aandacht aan.

— Ja, er is een dochter geboren, George Hammersford! ging Raffles met stemverheffing voort. De arme moeder is slechts weinige maanden later van verdriet en hartzeer gestorven, en uw broeder heeft de kleine Alice bij zich genomen en haar als zijn kind opgevoed?

Hammersford liet een dof gekreun horen en stamelde:

— Dus... dus... zij is mijn kind!

— Uw kind? herhaalde Raffles horend. Ja, de natuur heeft haar tot uw kind gemaakt, maar de werkelijke vader is uw ongelukkige broeder Douglas. Zij weet niet dat gij haar vader zijt en de hemel verhoede, dat zij het ooit verneemt!

Raffles zweeg even en ging toen op een andere toon voort:

— Ik heb uw broeder leren kennen, op een voor hem noodlottige avond, en ik was in staat hem te helpen. Hij had met spelen geld willen verdienen, om zijn plannen te verwezenlijken. Ik gaf hem dat geld. Hij beloofde mij, nimmer weer een voet in de speelzaal te zetten. Toen reisde ik naar Oostende, en daar vond ik hem weer aan de groene tafel! Tenminste, ik kon niet anders denken! Maar gij waart het, schurk! Aan u deelde ik onnadenkend mee, wat ik gedaan had, aan u zei ik, dat de plannen der uitvinding u schatrijk konden maken, en gij hebt dadelijk het besluit genomen, uw broeder op te lichten, en zijn plaats in te nemen, ten einde het project te stelen en te gelde te maken!

Raffles' ogen fonkelden, terwijl hij deze woorden met stemverheffing uitsprak en hij geleek nu weinig meer op de agent, die Hammersford hier had aangetroffen. De toon van Raffles was weer geheel veranderd, toen hij vervolgde:

— Gij zijt een buitengewoon grote schurk, mijnheer George Hammersford. Ik zeg u dit zonder enige opwinding. Vergis ik mij niet, en zijn mijn inlichtingen juist, dan wordt gij door de poli-

tie van verschillende landen gezocht, uw omzwervingen hebben u weer naar Engeland gevoerd, en gij hebt u dadelijk gehaast uw broeder aan te klampen, en hem een paar brieven te schrijven, waarin gij hem geld probeerde af te bedelen. Ik begrijp nu, waarom uw broer die brieven zo zorgvuldig in een geheim vak verborgen hield! Even goed als ik begrijp, waarom in het familie-album uw portret met een zwart kruis is getekend. Tevens begin ik nu te doorzien, wat de reizen van Douglas Hammersford te betekenen hadden. Hij heeft u zeker willen opzoeken, om u te bewegen Engeland ten spoedigste weer te verlaten, waar gij hem en zijn aangenomen dochter immers niets dan schande en verdriet kon berokkenen! Is het zo, George Hammersford?

Hammersford knikte, zonder te antwoorden.

Hij hield de lippen opeen geklemd, en keek nors voor zich uit.

Raffles vervolgde:

— Toen hij u de laatste maal bezocht, hebt gij een plan ten uitvoer gebracht, hetwelk u reeds te Oostende voor de geest zweefde, zodra ik mij zo onvoorzichtig tegenover u had uitgelaten, bedrogen door uw verbluffende gelijkenis met uw broer Douglas! Gij hebt hem opgewacht, gij hebt hem overvallen, gij hebt zijn kleren aangetrokken en zijt in zijn plaats naar de Whitcombstreet teruggekeerd om daar uw bedriegersrol te gaan spelen! Maar gij hebt niet gerekend op het instinct van een jong meisje, dat in u dadelijk de vijand vermoedde, al zijt gij duizendmaal haar vader, hondsvot! Ellendeling, die een eigen broeder hebt willen beroven van de vruchten ener jarenlange inspanning! Maar wat verlies ik mijn tijd, door u dit te zeggen! Vooruit, noem mij de naam van de stad, waar gij die samenkomst hadt, en het huis, waar gij hem hebt opgesloten!

Met een ruk hief Hammersford nu het hoofd op. Op zijn gelaat waren lage wraakzucht, woede en hebzucht te lezen. Hij had de ogen half dicht geknepen en zei toen op sissende toon:

— En als ik eens welgerde?

— Dan zoudt gij tonen, nog schurkachtiger te zijn, dan ik oorspronkelijk vermoedde! riep Raffles vol heftige verontwaardiging uit. Gij zoudt dus uw enige broeder van zijn liefde, zijn fortuin en zijn vrijheid beroofd hebben, misschien wel van zijn leven! Noem mij de plaats!

— Luister eens, Mylord! zei Hammersford, met een valse glimlach op de lippen. Ik heb wel gemerkt, dat gij bijzonder veel belang stelt in mijn bloedverwanten! Welnu, ik wil u het geheim van zijn verblijfplaats verkopen!

— Daar had ik op verdacht moeten zijn! zei Raffles minachtend. Hoeveel?

— Tien duizend pond! antwoordde George Hammersford, zonder zich een ogenblik te bedenken.

Zonder zelfs met zijn ogen te knippen, tastte Raffles achter zich en nam van een plank in de brandkast een stapeltje bankbiljetten van honderd pond. Hij telde er snel honderd van af, en stak Hammersford het pakje toe met de woorden:

— Ziedaar! Maar denk vooral niet, dat je nu van mij af bent. In genen dele. Je noemt mij nu de stad, en daar zullen wij gezamenlijk heen gaan. Daar zal ik mij overtuigen, of je de waarheid gesproken hebt en of je broer zich inderdaad bevindt op de plek, welke je zult aanwijzen!

— Dover, Havenstraat 45! antwoordde Hammersford dadelijk, nadat hij de bankbiljetten haastig in zijn binnenzak had doen verdwijnen. Er is voor een week voedsel in de kelder, waar ik hem heb opgesloten. Als alles gelukt was, zou ik naar de politie te Dover geschreven hebben...

— Wel zo, dat is heel menslievend van je! zei Raffles spottend. Nu wij zullen wel zien, of je de waarheid gesproken hebt, wij zullen je met drie man vergezellen en aan ontvluchten behoef je niet te denken! Maar hiermee zijn we er nog niet! Ik ken je verleden, en ik weet, dat je minstens voor zeven, misschien wel voor tien jaren achter slot en grendel zoudt gaan, als de politie je hier vond! Je verbleekt, ik zie dat je zelf begrijpt, wat je beven het hoofd

hangt! Welnu, te Dover ligt juist een van mijn grootste jachten voor anker. Daarmede zal ik je aanstonds naar Frankrijk overbrengen, zodra je broer bevrijd is, die je niet zult terug zien. Waag je het daarna nogmaals een voet in Engeland te zetten, dan zal ik onverbiddelijk zijn en je dadelijk aan de politie bekend maken!

— Het is goed, ik stem toe! antwoordde Hammersford op doffe toon.

— Dan zullen wij nu dadelijk alles voor de reis in orde maken! hernam Raffles.

Hij schelde en zei tot de zogenaamde secretaris, die niemand anders was dan Brand, op fluisterende toon enige woorden.

Zodra Brand het vertrek weer verlaten had, nam Raffles een vel papier voor zich en schreef Alice een telegram, waarin hij haar meedeelde, dat hij voor een paar dagen met haar vader op reis moest, maar dat daarna zeker alles zich ten beste zou keren...

Ten slotte verzond hij een dringend telegram aan de kapitein van zijn jacht te Dover.

Zes uren later was Douglas Hammersford bevrijd.

Hij bleek zich inderdaad op te houden in de ruime kelder van een zeer oud huis, niet ver van de haven.

Onder tranen van dankbaarheid wierp hij zich in de armen van Raffles, die

hem geheel alleen was komen bevrijden, terwijl Brand en Henderson, de chauffeur, George Hammersford aan boord van het jacht bewaakten.

Raffles deelde hem in enkele woorden mede, op welke wijze hij de waarheid ontdekt had, stelde hem de kostbare papieren weer ter hand en bracht hem naar het station, nadat er een telegram tot geruststelling aan Alice gezonden was.

Een paar uren later drukte de overgelukkige Douglas Hammersford zijn aangenomen kind weer in zijn armen, dat voortaan in hem slechts haar vader zou zien.

Het jacht echter lichtte dadelijk nadat Raffles aan boord gekomen was, het anker, stak in zee en meerde enige uren daarna op de rede van Gris-Nez.

In de kleine sloep werd Hammersford, die al die tijd geen woord gesproken had, naar land geroeid en Raffles vergezelde hem.

George Hammersford sprong aan land en wilde zich reeds met haastige stappen verwijderen, toen Raffles hem, overeind staande bij het roer, terug riep.

— Dat had ik nog bijna vergeten je te zeggen, mijnheer George Hammersford! Van de honderd bankbiljetten, welke ik je gaf, is er maar één echt! De overige zijn toneelbankbiljetten! Denk daar vooral om bij het wisselen!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Zwarte Kaper

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

<p>2001. — Een Millioenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevolgen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim.
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hall.
 27. — Het Geheime Document.
 28. — De Redding van « Goudhaar ».
 29. — « Goudhaar ».
 30. — De Smokkelkoningin.
 31. — De Misdaad in de trein.
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li.
 35. — De Gewaande Radjah.
 36. — De Geheimzinnige Tempestad.
 37. — De Duivels van de Gele Zee.
 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturierster.
 41. — De Kelder des Doods.
 42. — De onverwachte terugkeer.
 43. — Rode Bill krijgt een lesje.
 44. — De Stem van het Verleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van Prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropitanbank.
 49. — De Bende van Myra Bonati.
 50. — Merry-Kid de verklikker.
 51. — Het Verlaten Slot.
 52. — De Riolen van Parijs.
 53. — Rovers en Verraders.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Mislukte Samenzwering.
 58. — De Kool des Doods.
 59. — Jacht op Fortuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.
 62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.</p> | <p>64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose
 68. — De Lokstem van het Goud
 69. — Het Geheim van de Boekenkist
 70. — Het Revolutie Complot
 71. — Het Verlaten Huis
 72. — Het Spel met de Dood
 73. — Het Verstoorde Feest
 74. — Russisch Goud
 75. — Een Moderne Robinson
 76. — De Moord in Fenchurch Street
 77. — Het Vioolwonder
 78. — De Raadselachtige Moord
 79. — Een Avontuur in China
 80. — De Verborgen Schat
 81. — De Chinese Schatkamer
 82. — De Bende van de Gouden Ster
 83. — Sensatie in de Opera
 84. — De Folterkelder
 85. — De Bedrieger bedrogen
 86. — De Geheimen van Parijs
 87. — Speelzucht en Misdaad
 88. — De Diamanten Spin
 89. — Een duivelse Uitvinding
 90. — Parijse auto bandieten
 91. — Het Trio Desmond.
 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
 93. — Als het Goud lokt.
 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
 95. — Wie was de Derde Man?
 96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
 97. — De Ontvoerde Diplomaat
 98. — Rumoer om de Derby
 99. — Gevaren van de Wereldstad
 100. — Moderne Piraten
 101. — Het Filmkasteel
 102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 103. — Een Onderaards Drama
 104. — De Verzonken Metropolis
 105. — De Vreemde Chauffeur
 106. — De Moord in het Cabaret
 107. — De Negende Steen
 108. — Onraad in Hollywood
 109. — Ossenkop; gang 5
 110. — De bende van «de Ratten»
 111. — Het Avontuur in Hollywood
 112. — De Bende van de Gouden Spin
 113. — Irma Sandrina
 114. — In de val gelokt
 115. — Om een kwart miljoen dollars
 116. — De Giftgas-centrale
 117. — Een mislukte ontvoering
 118. — De Verdwenen Kleindochter
 119. — Helicopter-bandiet
 120. — De Verraderlijke Huisknecht
 121. — Vrouwelijk Lokaas
 122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
 123. — In het Hol van de Leeuw
 124. — Een Patient verdween
 125. — De Geheimzinnige Liftkoker
 126. — De pseudo uitvinder</p> |
|--|--|